ISSN 0132-4462.
№ 9 2013
ВЕРЕСЕНЬ

перець

Олексій КОХАН

— Доповідаю: боротьба з підтопленням у нашому районі ведеться активно!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— А тепер став лисопарк...

Олександр КОНОВАЛЕНКО

Геннадій НАЗАРОВ

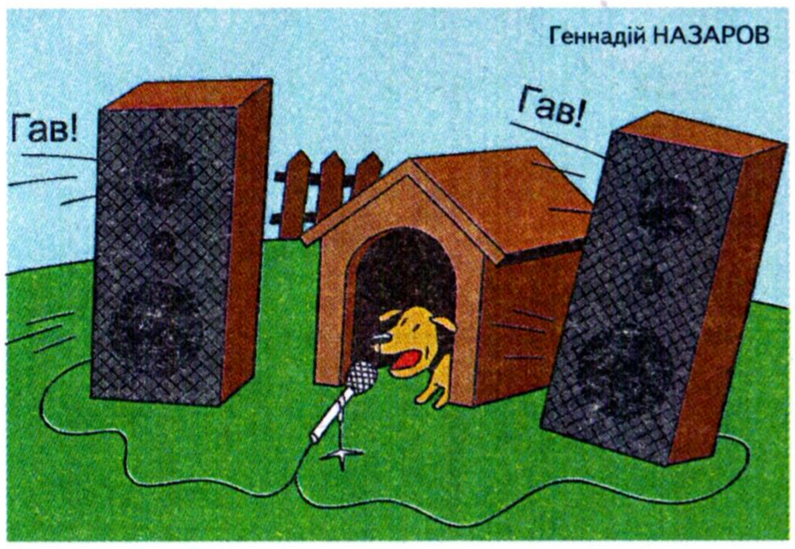

ІНФОПП

ІНФОРМАЦІЙНЕ АГЕНТСТВО "ПЕРЦЯ"

ЗАГАСЛО

Здається, згас єдиний в Україні український виробник сірників – «Рівненська сірникова фабрика». Господарський суд Рівненської області 28 серпня визнав її банкрутом. Тепер навіть сірники будемо завозити із-за кордону.

СТАРА ХАЛЕПА

Гарні вісті надходять од наших хліборобів: цього року маємо рекордний урожай зернових. Втішні вісті. Але не зовсім. Тут, як сказав колись поет, «з журбою радість обнялась», хоча сказав він це не в зв'язку із урожаєм зернових.

А урожай цьогоріч такий, що, забезпечивши самих себе по саму зав'язку, ми можемо ще й гарну копійку заробити, пустивши на експорт 28-30 млн.тонн зерна. Це значить: на 5-6 млн.тонн більше, ніж раніш експортувалося; а ще воно значить, що зробити це – складно. Упоратися з усією тією роботою заважає наш давній знайомий – пан Дефіцит. Куди не поткнися, – скрізь він: дефіцит зерносховищ, дефіцит елеваторів, дефіцит вагонів (три тисячі).

Невже ж то ми з рекордним урожаєм поквапилися?

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Був у Москві. Придбав їхній дефіцит. Виявилося, продукція нашої фабрики "Рошен".

НЕ ДУЖЕ ВЕСЕЛИЙ ЖАРТ

Новину приніс Микита,
Дотепний і щирий:
— Скоро, жінко, будем жити
В дорогій квартирі.

— Невже справді будем мати
Ще й третю кімнату?
— Ні, збираються підняти
За квартиру плату.

Іван ДРОБІН.

м. Київ.

ЕКОЛОГІЧНИЙ ПАРАДОКС

Негідник губить матінку природу
І не боїться кари за «труди»:
Не виведуть його на чисту воду,
Бо вже немає чистої води.

ПРО ПОТВОРУ В ЛЮДСЬКІЙ ПОДОБІ

Боюсь тварин порівнювати з нею:
Ану ж перед якоюсь завиню?!
От мало не назвав її свинею,
Та схаменувсь: ображу цим свиню.

Володимир ЧОРНИЙ.

м. Рогань.

Юрій КОСОБУКІН

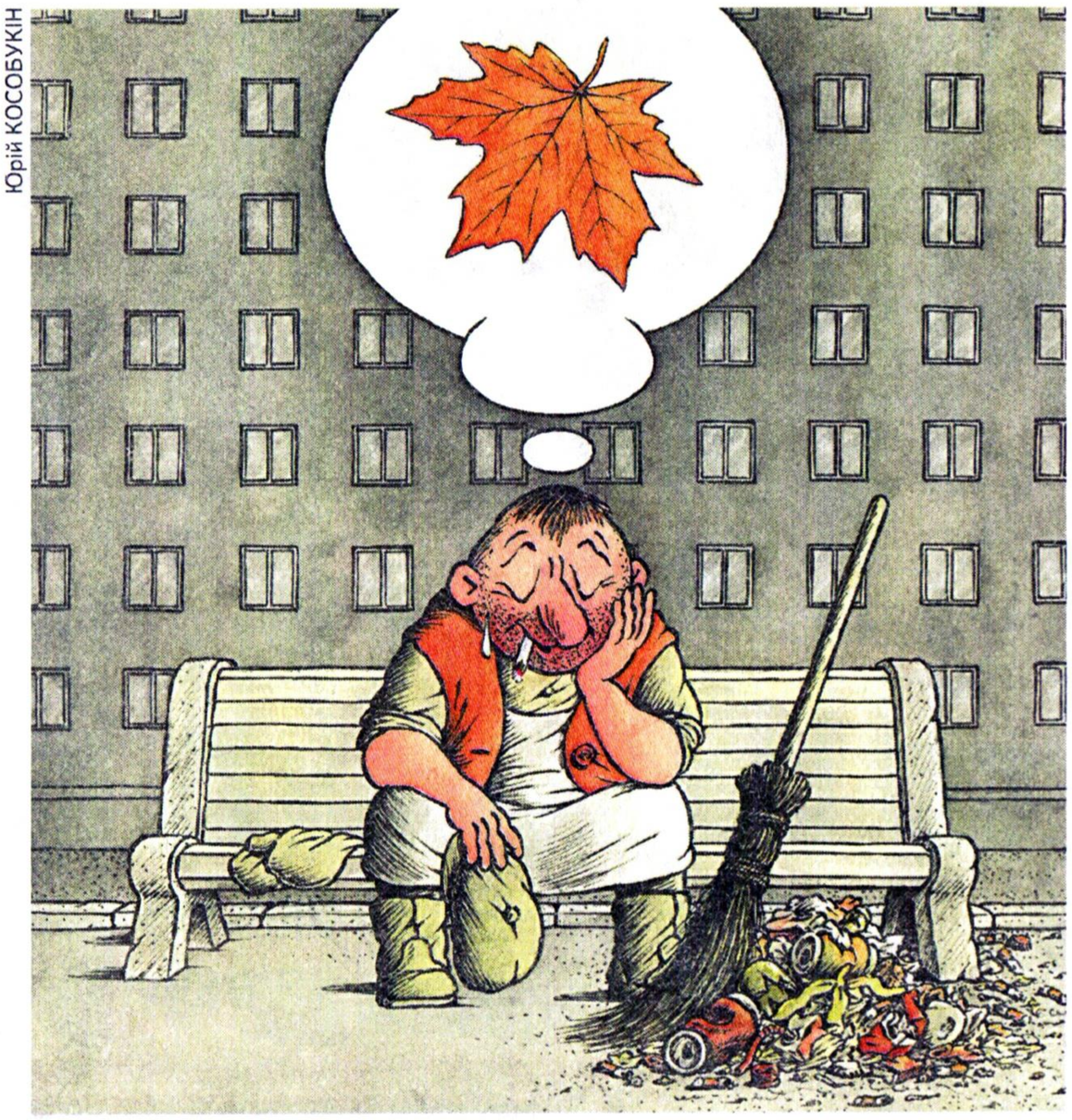

Шановні читачі!

12 вересня цього року директор Державного видавництва «Преса України» Р. Бондаренко підписав наказ № 113-р: ***«З 01.12. 2013 року ліквідувати редакцію журналу «Перець».*** Причина – «у зв'язку зі збитковістю та незатребуваністю журналу...»

Не віриться, що журнал, який є національним надбанням України, з яким пов'язані імена Остапа Вишні, Олександра Довженка, Олександра Ковіньки, Степана Олійника, Федора Маківчука, Павла Глазового та інших класиків української літератури, де творчо зростали майже всі кращі письменники-гумористи і карикатуристи України, який і сьогодні залишається єдиним україномовним журналом гумору і сатири, може припинити своє існування. «Затребуваний» він чи ні – судити читачам.

Прикро, що «ідея» про «ліквідацію» виникла перед початком передплатної кампанії. Але редакція шукає усі можливості, аби «Перець», який виходив навіть під час війни і закривався тільки раз – у часи сталінських репресій, виходив і надалі. Тож не втрачаємо надії.

І до зустрічі!

Сергій РЯБОКОНЬ

СТАРЕ КРІСЛО

Хоч давно на горищі, вже тріснуло,
І в оббивці кругом самі діри, –
Серед меблів старих важним крісло є:
В нім фігури великі сиділи.

Петро КУХРОВСЬКИЙ.

Геннадій НАЗАРОВ

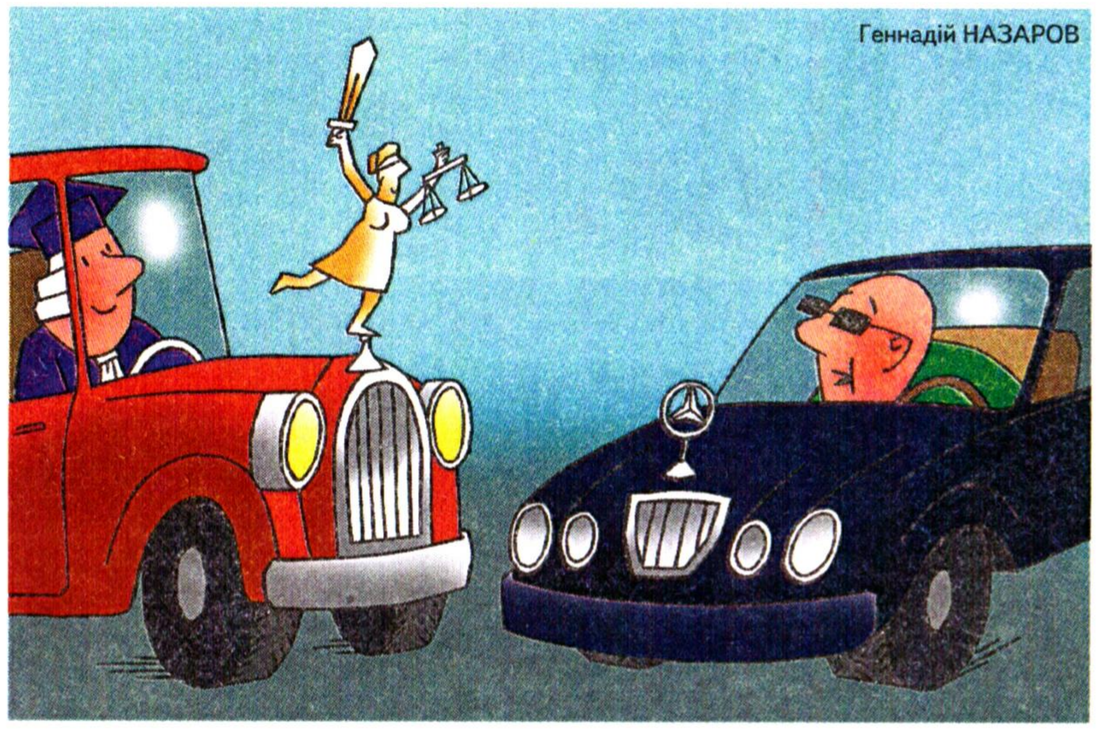

Якщо...

... від неділі до суботи п'ять днів, то не думайте, що така ж кількість днів від суботи до неділі.

... є слово «ананас», то мало б бути і слово «анавас».

... дружина забрала половину грошей і пішла від вас – це не біда, буває й гірше: коли жінка забирає усі гроші і збирається жити із вами усе життя.

... переглядаючи щоденник свого сина ви почали хитати головою, не думайте, що в усьому винна вулиця, подумайте і про спадковість.

... ваша дружина не бажає з вами розмовляти і не поспішає готувати сніданок, значить ви учора ввечері заснули першим.

Микола НЕГРИЧ.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

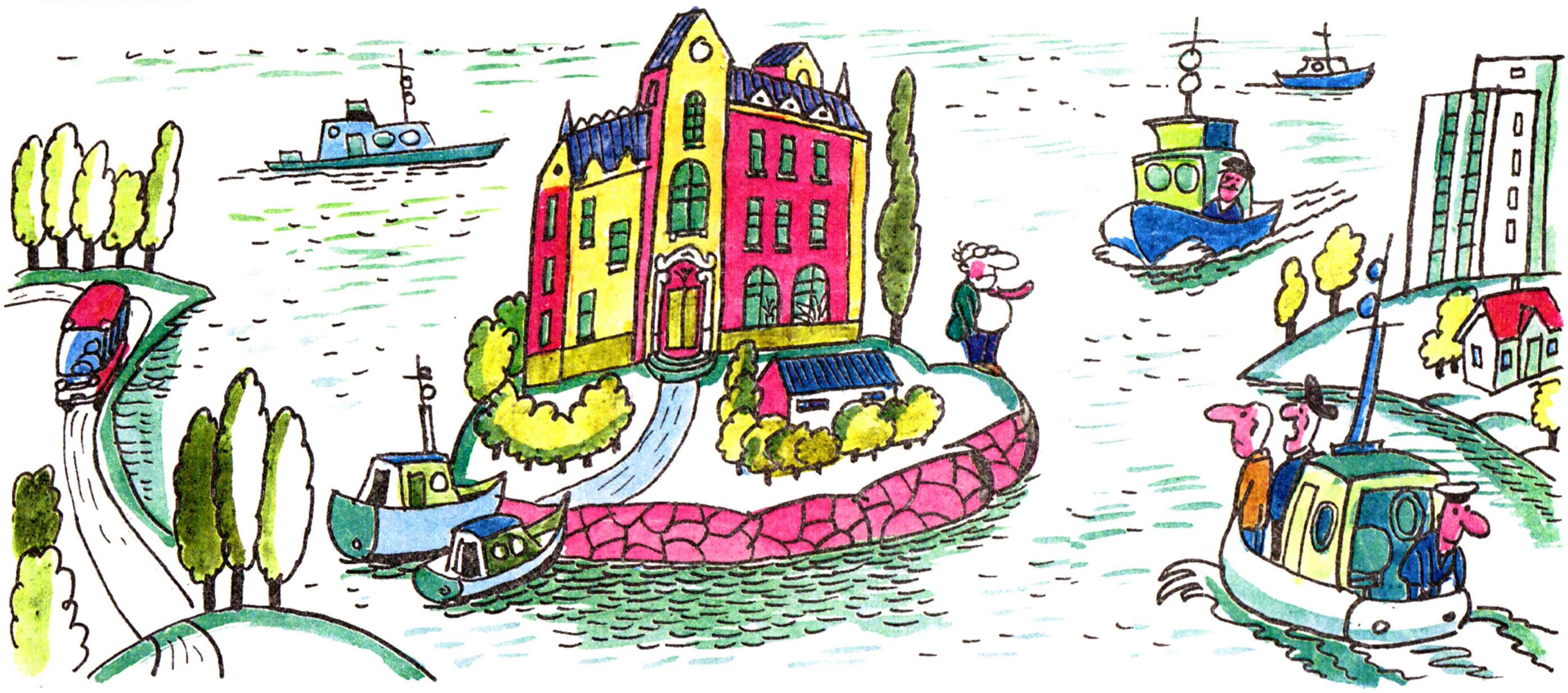

– Цього острова раніше не було!
– Торік намили. Це острів якогось депутата...

Олександр КОНОВАЛЕНКО

ФРАЗИ

**Із дітьми немає ніяких турбот, поки нема дітей.*

**Якщо популярно, то гроші – це іномарка, коньяк, гарні жінки. А їх відсутність – переповнена маршрутка, чай і власна дружина...*

**Коли чоловіки хваляться своїми дружинами, це схоже на байки мисливців чи рибалок.*

**Є літні люди. Але ж пір року – чотири!*

Василь МОМОТЮК.

Микола КАПУСТА

Павло Глазовий

БАЙКИ

СКОРОЧЕННЯ ШТАТІВ

Я цікаву новину вам
Хочу розказати.
У нашому зоопарку
Скоротили штати.
Скоротили спершу зайця,
Як молокососа,
Що взяв моду на начальство
Дивитися скоса.
Після нього скоротили
Старого собаку
За те, що він не на того
Гавкнув з переляку.
З тріском вигнали жирафу,–
Рідкісне багатство, –
Не за те, що листя їла,
А за верхоглядство.
Шугонули і ведмедя –
Кілограм на двісті,
Йти вперед, мовляв, не хоче,
Топчеться на місці.
Потім слона потурили
З гуркотом і громом,
Бо прийшов на його місце
Осел – із дипломом.
Уцілів після скорочень
Тільки мудрий попка,
Що комісії признався:
– Я дурний, як пробка!

ЗАЖЕРЛИВІСТЬ

Приніс чабан додому
Із лісу вовченят.
– Як вигодую, – каже, –
Цих сірих чортенят,
Вони не тільки будуть
Отару стерегти,

А дещо і з чужої
Зуміють притягти.
І ось що приключилось,
Як виросли вовки.
Два дні охороняли
Отару хижаки,
А потім серед ночі
Порізали овець.
Лишився випадково
Маленький баранець
Та уцілів, крім того,
Іще один баран.
Вовки його не з'їли,
Бо то був сам чабан.

ХАБАРНИЦТВО

Не пам'ятаю, де й коли,
Поцупив вовк вівцю,
А заєць капустину.
Піймали їх в лиху годину,
На суд до лева притягли.
Лев зайця засудив
І розтерзав, мов кат,
А на вовчиська тільки насварився,
Бо той йому до суду примудрився
М'ясця підсунуть шмат.
Не тут, не в нас,
А в іншій десь окрузі,
І не тепер, давно колись,
Злодюга говорив злодюзі:
– Щоб не схопити по заслузі –
д і л и с ь.

ПРОРОК

У сяйві місяця й зірок
Колись ішов старий пророк.
Над тим прославленим пророком
І над чолом його високим
Зірками сяла ніч свята,
Немов корона золота.
А пес кудлатий із-за тину
В благословенну ту годину
Гарчав, гарикав, сатанів
І рвався так, що цеп дзвенів.
Є давня істина жорстока:
Собака бреше й на пророка.

ЕВОЛЮЦІЯ

В зоопарку батька питає хлопчина:
– Чи то правда, що від мавпи походить людина?
Батько каже:
– Правда. Наука доводить,
Що людина безперечно від мавпи походить.
– А чому ж ці мавпи сильно так відстали?
Чому людьми досі справжніми не стали?
Батько вуса гладить, весело сміється:
– Таке, синку, й людям не всім удається.

ПОРТФЕЛИКИ

Школярі на вигоні у футбола гралися,
А до їх портфеликів цуцики добралися,
Та як стали гризтися сукині синочки, –
Розтягли портфелики на дрібні шматочки.
Про таку подію не було б балачки,
Якби за портфелики гризлись лиш собачки.

ДОВГА ШИЯ

Ой зійшлись качки лапаті
Біля берега ставка
І обрали над собою
Отаманом гусака.
Той гусак сказав:
– Га-га!
Я ваш син і ваш слуга!
А кому тепер він служить
І кому допомага?
Та нікому! Бо така
Довга шия в гусака,
Що до вуха догукатись –
Справа явно нелегка.
Так буває, що за когось
Щиро голос віддаси –
Потім в нього під дверима
Десять облизнів з'їси –
Він на тебе і не гляне,
Хоч навколішках проси.

Геннадій НАЗАРОВ

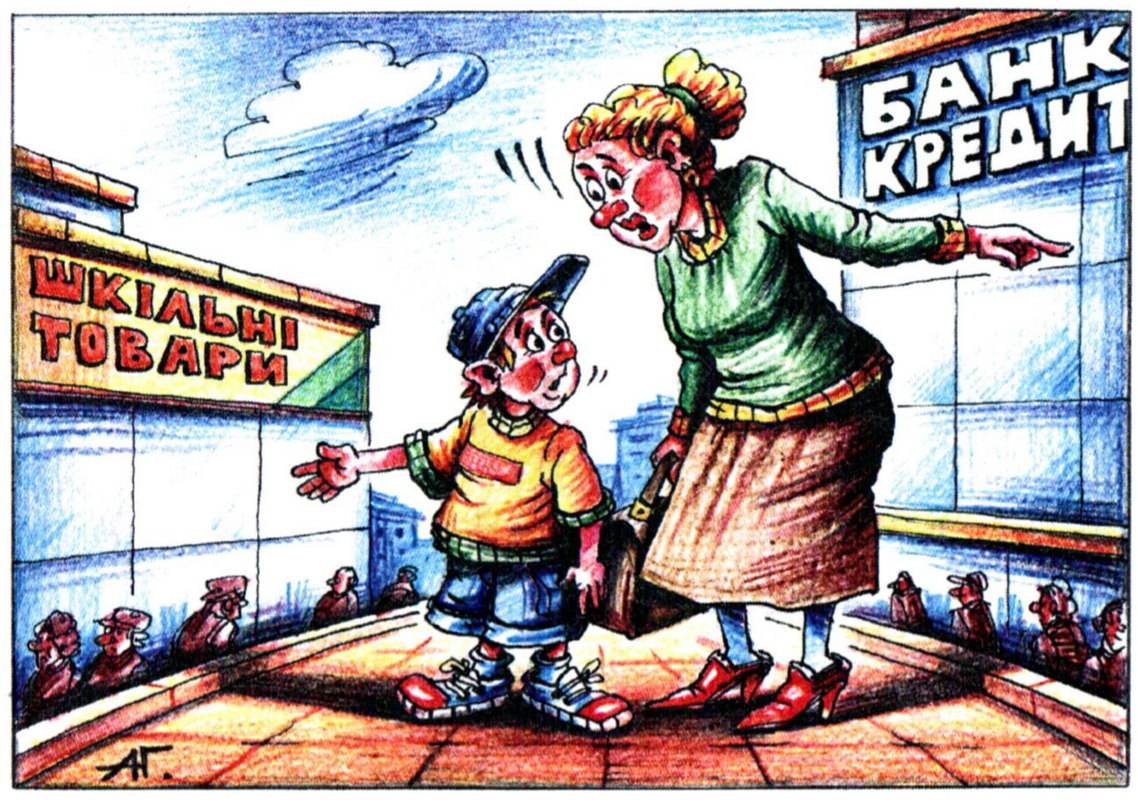

Анатолій ГАЙНО

– Синку, спочатку зайдемо сюди...

Малюнки Володимира АДАМОВИЧА

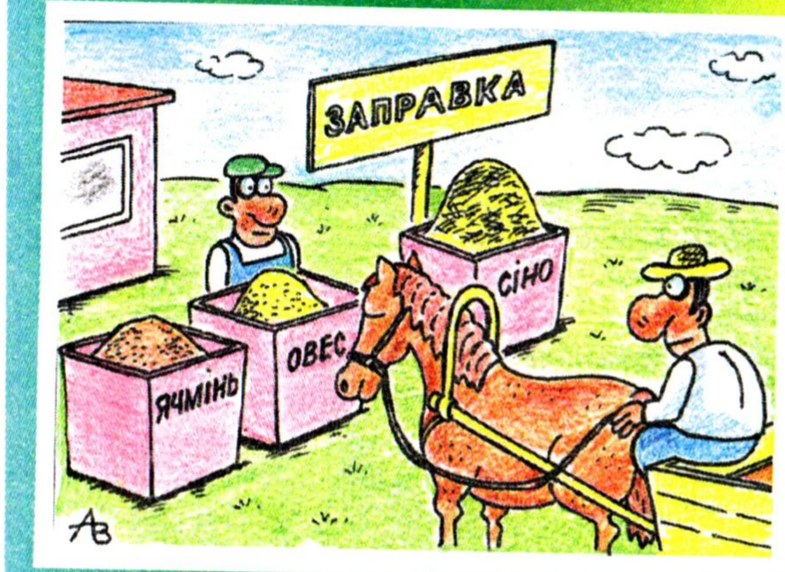

Оповідка з елементами казки

Не у тридев'ятому царстві, а поблизу села Коропужа Городоцького району на Львівщині котрогось літнього дня 2009 року пастух великої рогатої худоби раптом занюхав щось таке, що огорнуло душу блаженством. «Пахне святом» — після глибшого аналізу точніше визначив приємне відчуття старшина пасовиська.

Позаяк пахощі линули від дороги, він пішов у тому керунку і невдовзі побачив у кюветі величезну автофуру, яка сочилася... горілкою. На чиєсь (досі не встановлено, на чиє саме) щастя, розбилася лише незначна дещиця пляшок оковитої. «Ну просто тобі казка якась!» — подумки прокоментував ситуацію чередник, хоча, будучи іще при тверезій голові, ясно усвідомлював, що тут має місце ДТП. Він був першим, але, судячи з подальших дій, не єдиним, кому прийшла в голову думка про казку. Та ще й збагачену сюжетними ходами, поворотами.

На місце аварії прибули, звісно, й охоронці правопорядку. Їх теж вразило побачене. Та так, що хлопці відзначилися жвавістю і непереборним бажанням швидше ліквідувати наслідки аварії. І вже 25 червня 2009 року була порушена кримінальна справа № 114-0711 слідчим Городоцького райвідділу міліції, а ще через сорок днів вона була прийнята до провадження слідчим ГУМВС України у Львівській області. Ще б пак! Йшлося ж про 15 тисяч 558 пляшок із етикетками «Пшенична» і 4 тисячі 598 півлітровок «Нашого стандарту». І всі вони до єдиної — з фальшивими акцизними марками!..

Вантаж було вилучено і доставлено у Городоцький райвідділ внутрішніх справ.

Та перший порив невдовзі якось розстанув, охолонув. Аж до грудня 2010 року, тобто майже за півтора року, у цій справі не було проведено жодних слідчих дій. Принаймні документів про них нема. Кому призначався цілий став оковитої, хто за неї платив і мав поширювати трутку серед посполитих, — у протоколах ані слова.

Аж раптом за десяток днів до нового, 2011 року «слідакам», мов у казці, вдається знайти — і то одночасно — аж трьох свідків: Василь Телюк, Володимир Вук і Дмитро Рак вказали, що горілку замовляв такий собі Володимир Кучинський, мешканець Городка, вул. Шкільна, 1. Із ним вони, бачите, зустрічалися у червні 2010 року і спілкувалися щодо реалізації звеселяючого продукту.

Але тут із сюжету вигулькують недоречності. По-перше, В. М. Кучинський дуже рідко мав гроші навіть на чвертку, бо фактично був безробітним безхатченком, а, по-друге, бідака майже за рік до «розмови» з трійкою свідків помер і похований на місцевому цвинтарі. Оперативним шляхом це вдалося з часом установити.

Звісно, допитувати і судити покійника — марна справа. Отож 30 грудня 2010 року кримінальну справу закрили.

Хух! Нарешті!..

Але ж, панове, не забуваймо про 20 тисяч пляшок горілки! Де вони?

У постанові про закриття справи сказано, що «речові докази мають бути знищені». І що ця кара небесна повинна була звершитися на Рава-Руському спиртовому заводі, куди оковиту було передано на «відповідальне зберігання».

Про передачу мала би говорити накладна, але на ній — ані номера, ані дати, ані прізвища особи, що отримала вантаж.

У кого питати? Невідомо і як відбулося оте «знищення». Принаймні в обласну комісію з порядку утилізації або знищення небезпечних алкогольних напоїв та тютюнових виробів, відколи вона створена (12. 05. 2005 р.) не надходило жодного звернення щодо таких актів.

Отак-то, панове. Була ціла фура халявної випивки, пахло святом, а ще — криміналом; горілка кудись потекла, запах свята поволеньки розвіявся, запах криміналу подувом якогось вітру віднесло вбік. І залишилася по всьому тому копичка змережених писаннями пінкертонів паперів, у яких явно вловлюються пахощі липи.

Володимир ПАЛЬЦУН.

м. Львів.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

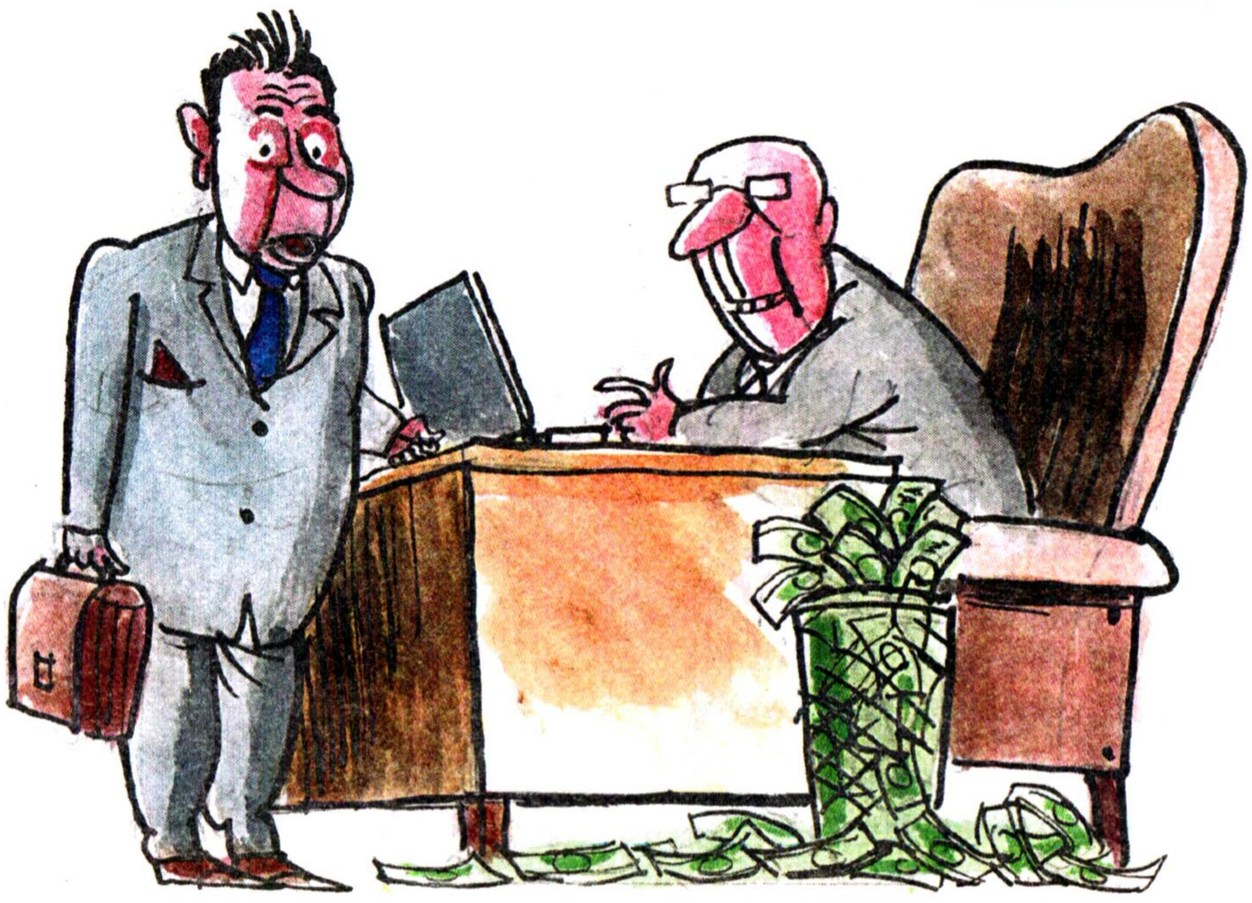

— Долари у смітнику?! Що сталося?

— У нас сьогодні день боротьби із корупцією.

Презентація у „Перці“

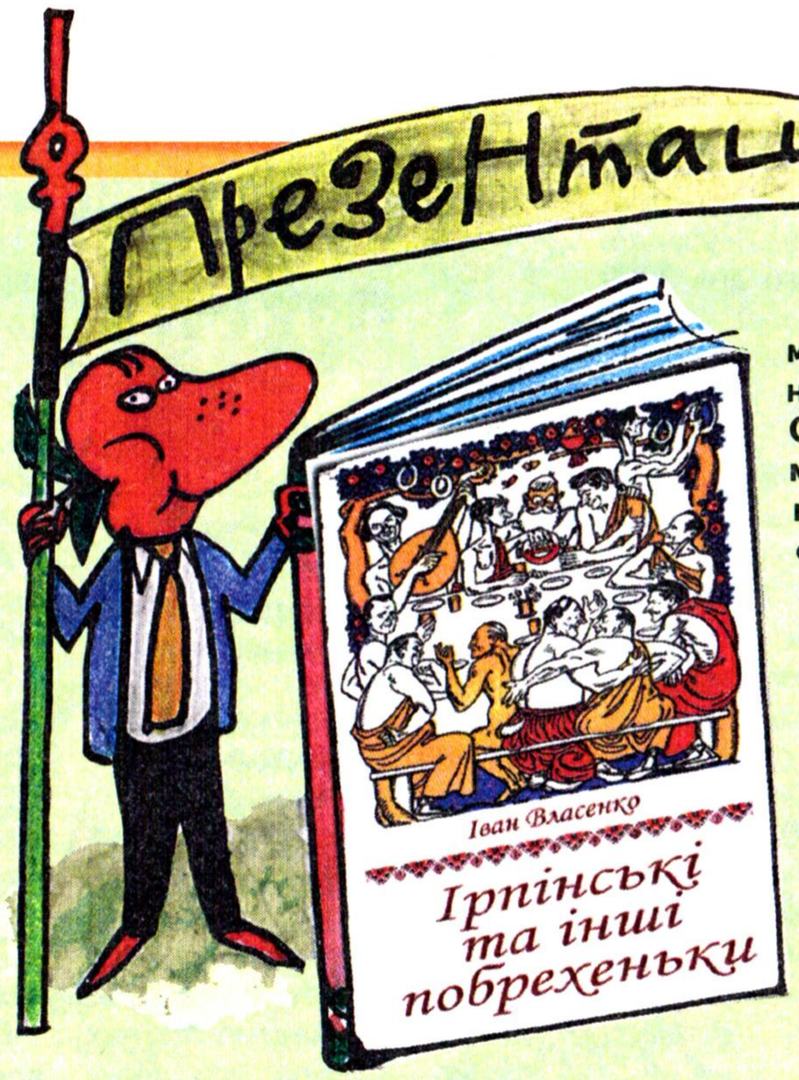

Наш давній автор, відомий письменник Іван Власенко, протягом багатьох років збирав цікаві бувальщини із життя українських письменників. Збирав, збирав і назбирав на цілу книжку, яка нещодавно побачила світ у київському видавництві «Щек». Її ми сьогодні і презентуємо нашим читачам.

Варіанти

Якось відомий письменник Дмитро Білоус розповів про випадок, який трапився на заключному концерті в Ташкенті, під час Декади українського мистецтва й літератури в Узбекистані: «То був час, коли від Києва до Камчатки гриміла, підкоряючи ефір і серця слухачів, «Пісня про рушник» Платона Майбороди на вірші Андрія Малишка. Природно, що її заспівали й у Ташкенті. Пісня дуже припала до душі одній місцевій співачці. На перерві вона підійшла до нас із Павличком і попросила продиктувати текст. Ми з Дмитром значуще перезирнулися. Ви ж знаєте, що кожен українець знає сотні пісень, але жодної не знає до кінця. Але тут ситуація була досить делікатна, примовка — ми ж не старці, щоб зводити кінці, — проблеми не розв'язувала.

Почали ми хвацько. Перша строфа була точно Малишкова, а далі пішло, що Бог на душу клав. Якщо якихось Малишкових слів не пам'ятали, то, не червоніючи, вписували свої. Завершили пісню також, здається, словами Малишка і з почуттям виконаного обов'язку поїхали додому.

Та ось узбеки приїхали до нас із своєю декадою. Трапилося так, що на заключному концерті в оперному театрі Андрій Самійлович сидів між мною й Павличком. Конферансьє оголошує: народна артистка Узбецької РСР така-то виконає «Пісню про рушник». Андрій Самійлович збадьорився й нашорошив вуха. Звичайно, він одразу вловив чужорідні вкраплення у свій текст, але зберігав незворушний спокій.

Коли співачка скінчила пісню й відгриміли аплодисменти, Андрій Самійлович не без гордості сказав:

— От що значить — пісня пішла в народ! З'явилися варіанти.»

Вдале полювання

Після того як 1971 року ЦК КПУ брутально зіпхнув Олеся Гончара з посади голови правління СПУ, це місце певний час займав Юрій Смолич. Почувався він не вельми добре і в робочому кабінеті з'являвся не щодня. Коли виникала якась конча потреба його поради чи підпису, то секретарі їздили до нього в Кончу-Озерну, на дачу.

Ранньої осені 1972 року, не пригадую з якого приводу, ми з тодішнім відповідальним секретарем Іваном Солдатенком поїхали до Юрія Корнійовича в Кончу. Зустрів він нас дуже люб'язно і, поки Олена Григорівна, його дружина, збирала на стіл, повів показувати помешкання.

— Так ви, виявляється, мисливець! — вигукнув я, побачивши на стіні деякі мисливські атрибути.

— Та ще й який! — замість нього відповіла Олена Григорівна, яка прийшла кликати нас до столу. — Розкажи, Юрію Корнійовичу, як ти уполював отого зайця...

— Ет, — махнув рукою Юрій Корнійович.

— Та чого там, розкажи, хай знають, який ти вправний мисливець.— І вона почала розповідати сама, Юрій Корнійович тільки зрідка вставляв короткі репліки, корегуючи розповідь.

Їхнього діалогу я не запам'ятав, а тому викладаю подію у власній інтерпретації. Одного разу Максим Рильський та Остап Вишня, ідучи на полювання, запросили і Юрія Корнійовича. Поїхали ці троє на зарані підготовлені позиції, як казав Остап Вишня. Знайшли велике поле, де зайцями так і кишить, призначили місце зустрічі для обіду біля лісу, що темнів на горизонті, і кожний вибрав собі щасливу дорогу.

Проблукали півдня, уже й перекусити не завадило б, а Смоличу все не щастило. До умовленого місця зустрічі кожен підходив зі свого боку. Зневірений Юрій Корнійович, ні на що добре не сподіваючись, почимчикував навпрошки. Ось уже й бажане узлісся. І раптом...

Заєць сидів саме там, де за кілька хвилин мали приземлитися мисливці, сидів на видноті, як останній шалапут, геть не дбаючи про свою безпеку. Але полювання є полювання. Тут хто кого. Смолич прицілився — бах! Заєць упав і не тріпнувся. Радості мисливця не було меж. Коли він підбіг до здобичі, там невідь звідки враз опинилися й Рильський з Вишнею, вітають колегу з влучним пострілом. Радий мисливець, розповідає, як він несподівано побачив здобич, як прицілився і з першого пострілу... тут він зблизька глянув на зайця і радість його зів'яла: в зубах убієнного білів папірець. Нахилився, дістав, а там рукою Павла Михайловича написано: «Юрію Корнійовичу, за що ж ви мене вбили?..»

Старі приказки на новий лад

Не видно пана по халявах, бо ходить в шортах.

* * *

На безриб'ї і крабова паличка – риба.

* * *

Сім літ мак не родив, а наркоманів не поменшало.

Перелицював Микола БОСАК.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

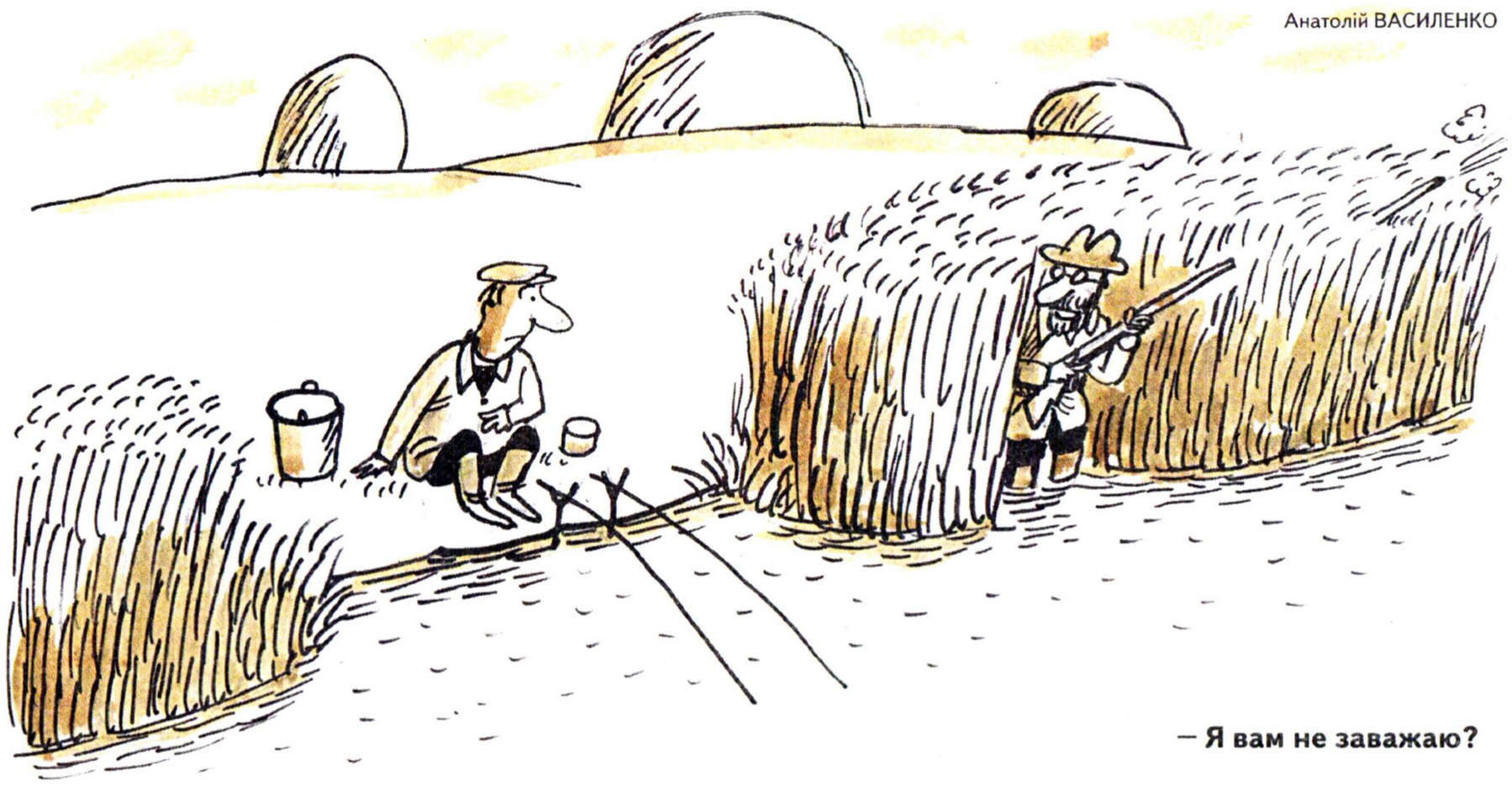

— Я вам не заважаю?

Усмішки з конверта

ПОДАРУНКИ

– Минулого року на день мого народження бабуся прислала мені тисячу гривень,– хвалиться подрузі Марта. – Я написала їй, що мені просто бракує слів, аби виразити свою вдячність.

– А цього року що прислала?

– Словник.

ПОРАДА

Новоспечений багатій запросив до себе відомого художника, бо дуже йому кортіло продемонструвати свої художні смаки – показати свою колекцію картин.

Показав. І питає:

– Кому на вашу думку, на ваш погляд, найкраще було би заповісти у спадок ці картини?

– Найкраще було би, якби Товариству сліпих.

ПОМІГ БИ

– Друже, я у скруті. Якщо до завтра не знайду сто тисяч гривень, – застрелюся. Прошу, допоможи.

– Жаль, але у мене нема пістолета.

Надіслала
Вікторія ПРОКОПЕНКО.
м. Київ.

МОВЧАННЯ – ЗОЛОТО

До міліціонера підбігає чоловік:

– Щойно у мене бандити відібрали золотий годинник і золотий ланцюжок зняли.

– А чому ж ви не кричали?

– Ага, тут закричиш, якщо в роті всі зуби золоті!

Надіслав
Роман КРИКУН.
м. Сокаль
Львівської області.

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

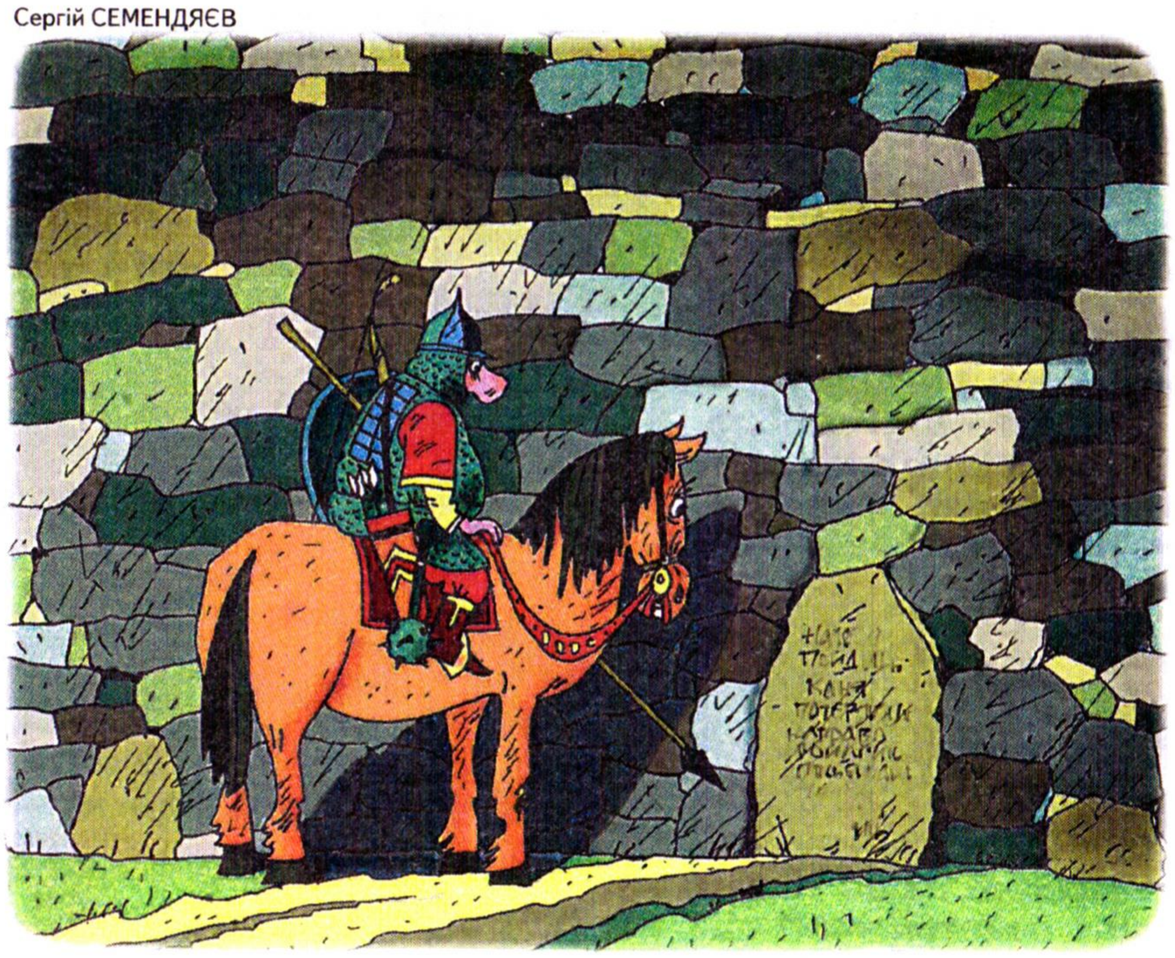

ІРОНІЗМИ

✓ *Коли є за що вмерти, жити хочеться ще більше.*

✓ *Якщо в тобі спить геній, вставай і працюй за двох.*

✓ *Дурні бувають настільки впертими, що поряд із ними відчуваєш себе ідіотом.*

✓ *Добре там, де нас немає. І так погано там, де ми часто з'являємось.*

✓ *Будь-який депутат – це продукт своєї епохи. Щоправда, він дуже швидко псується.*

✓ *Ніщо так не збільшує розмір хабара, як боротьба з корупцією.*

✓ *Коли душа покійного відлітає на небо, то все, що за нею було, ділять нащадки в судах.*

✓ *Довгий язик і на короткій дистанції може наробити лиха.*

Євген ЩУР.

Сатирична мініатюри

МЕДАЛЬ

Заповажали люди
Аж в старості, на жаль...
Й мої нарешті груди
Прикрасила медаль.

В дитинстві – ой не раз я
(Повік те не забуть)
Із батьковою грався.
Як зі своєю буть?

Хіба що напис вивчить:
«На знак і в честь...» чогось.
Бо й бавитись не личить,
І сміх носить всерйоз...

Михайло ПАСІЧНИК.
м. Житомир.

ПАРТІЯ

– Згодні ви зі мною чи не згодні –
Факт є фактом, –
каже дід Фадей, –
Що найбільша партія сьогодні –
Партія обдурених людей.

Олексій БОЙКО.
с. Пиків на Вінниччині.

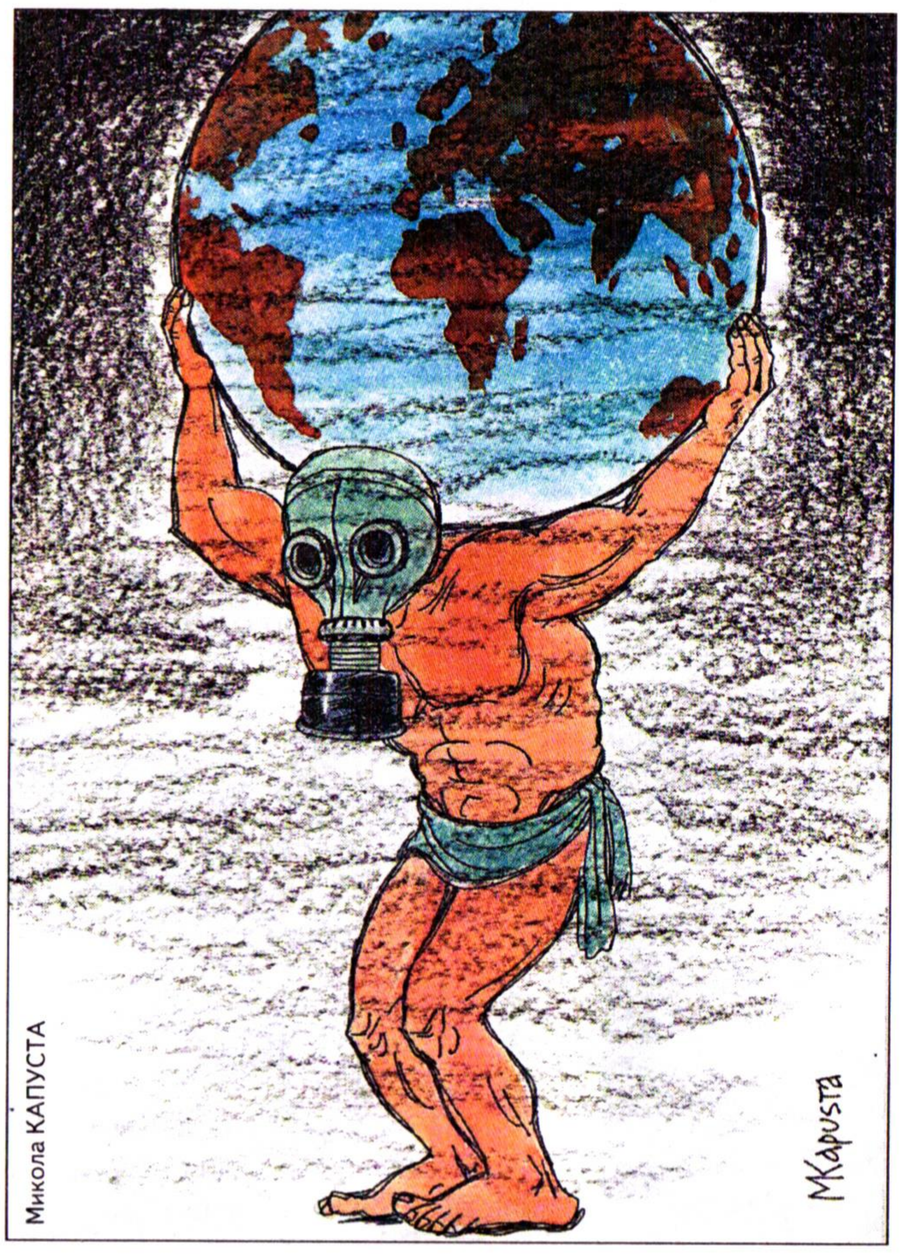

Микола КАПУСТА

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

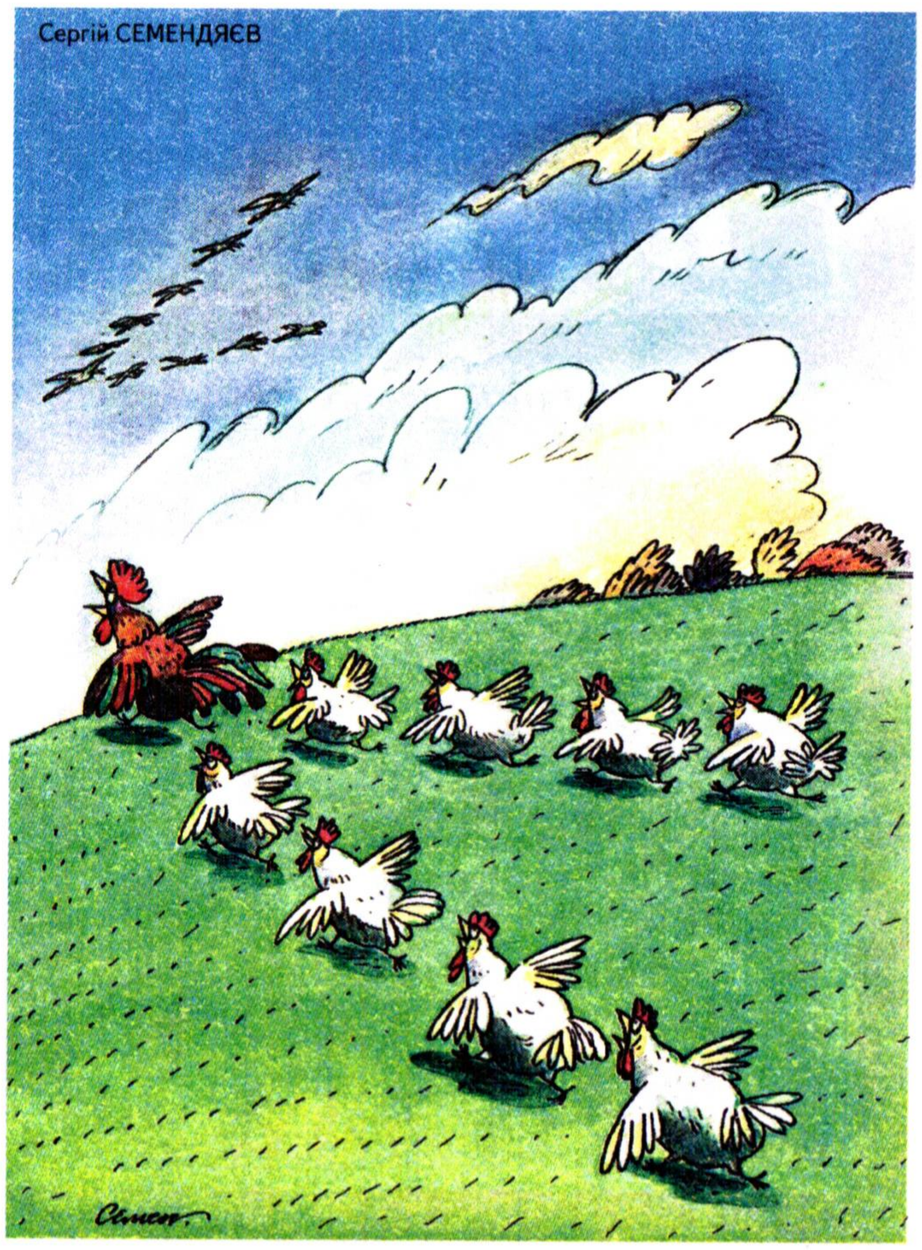

Народні усмішки

ВОДІЙСЬКІ ПРАВА

— Де можна одержати права на водіння танка чи бронетранспортера?
— Та катайтеся так! Хто вас зупинить?!

НА ІНТЕРНЕТ-ФОРУМІ

— Розкажіть про себе.
— Ну, я лінива і люблю поїсти. Далі розказувати лінь, піду трохи поїм.

Почув і записав Василь ВОРОЖБА.
м. Ромни на Сумщині.

РАЙ

Дід із бабою потрапили в рай. Прогулялися райським садом — птахи щебечуть, сонечко світить, вітерець повіває, на деревах яблука, груші, сливи, персики, абрикоси... Рай!..

Раптом дід зупиняється і з розмаху б'є бабу.
— За що? — отетеріла та.
— Та якби не твоя дієта на ріденькій кашці, ми тут уже б два роки раювали...

Почув і записав Микола ДЖИВЕЦЬ.
м. Бершадь Вінницької області.

В ОДЕСІ

— Мироне, нашо ти взяв новий пакетик чаю?
— На старому вже ниточка обірвалась.
— І що ж, рук немає пришити?!

ШУБИ

— Що головне в боксі?
— Шуби!
— Що? Які ще шуби?
— Чілі передні шуби...

Почув і записав Олексій АВРАМЕНКО.
м. Донецьк.

Анатолій ГАЙНО

— Хлопці, а як тут із рибою?
— Давно нема! Ми от на інший промисел перейшли.

Вінегрет із перцем

Сергій ФЕДЬКО

Сергій РЯБОКОНЬ

Юрій КОСОБУКІН

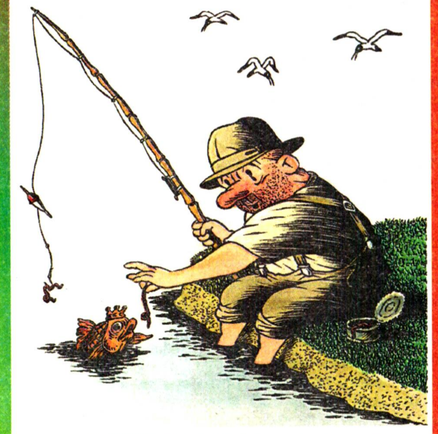

Валерій КОНОНЕНКО

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Володимир АДАМОВИЧ

— Із моєю пенсією хворіти не можна було — на ліки не вистачило б. От і дожила до ста років...

Василь ФЛЬОРКО

Андрій САЄНКО

Олександр КОНОВАЛЕНКО

— Чоловіче, купи уламок метеорита!

Анатолій ГАЙНО

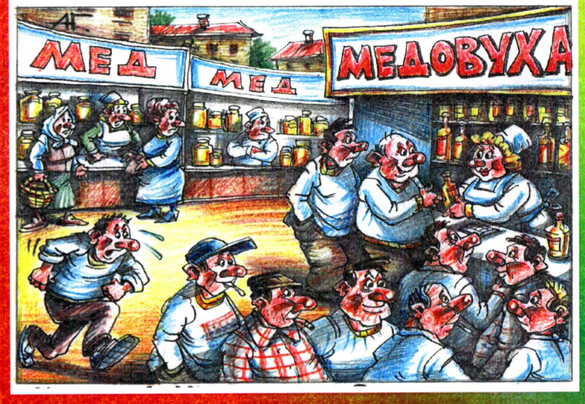

Валерій ЧМИРЬОВ

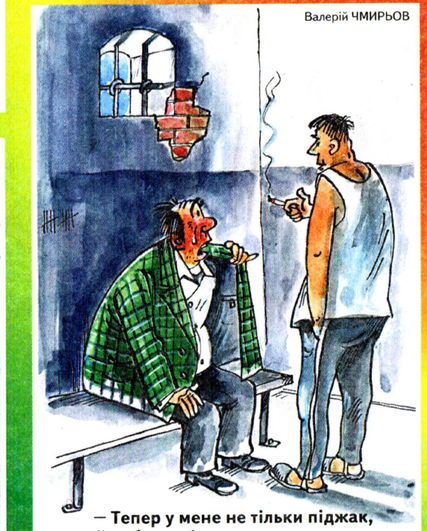

— Тепер у мене не тільки піджак, а й небо у клітинку...

Володимир АДАМОВИЧ

— За чим це ми сюди зайшли... Ага, згадав — за сірниками...

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

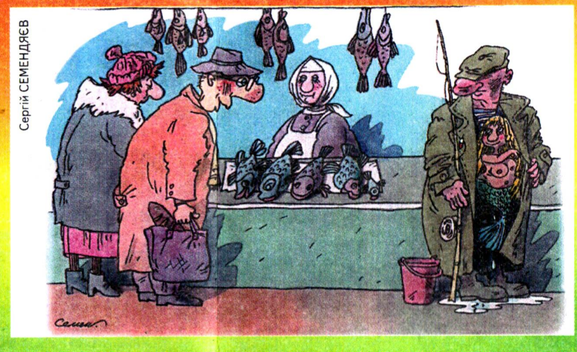

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

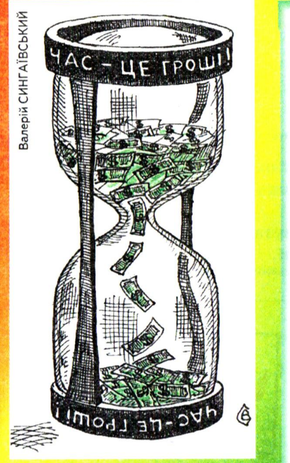

Володимир АДАМОВИЧ

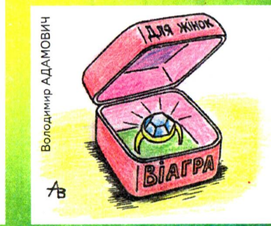

Народні усмішки

ДІАЛОГ

— Дорогий, щось я нашої машини не бачу на вулиці!
— Що за машина? Яка вулиця?
— Любий, ти прийняв свої таблетки?
— Що за таблетки?
— Проти склерозу.
— Якого склерозу?

ОБ'ЯВА

«Щаслива мати шістьох дітей хоче терміново познайомитися з їхніми батьками».

ДЕТАЛЬ

Зустрілися двоє знайомих.
— Привіт! Давно не бачились! Як справи?
— Та нічого.
— Робота є?
— Працюю на одному виробництві.
— Що за продукція?
— Деталі ліфтів.
— Які саме?
— Таблички з написом «Ліфт не працює».

ЩО ТАКЕ

Міліціонер стукає у двері. Хазяїн відчиняє:
— У чім справа?
— До нас надійшла скарга, що ви тут знущаєтеся над Бетховеном.

ЧИ Ж ВОНО ПО ДОРОЗІ?

Двоє п'яних чоловіків їдуть у тролейбусі. Один запитує водія:
— Скажіть, а цей тролейбус довезе мене до вокзалу?
— Довезе.
— А мене? — питає другий.

Почув і записав Леонід ОПАРА.
м. Київ.

ЖИВЕ СЛОВО

Розповідав знайомий:

"Служив я на флоті. Попервах мамі в село з подробицями писав: чим годують — про смак борщу, каші, компоту; що видали з одежі — безкозирка, мовляв, якраз, роба нормальна, а штани перешив на ширші, кльош називається... Служба вляглась, один день на другий схожий, каша і борщ теж не змінилися — я й писати перестав. Мама десь із півроку трималися, а потім — напоумив якийсь доброзичливець! — узяли та й махонули начальству листа: що з сином, чи хоч живий?..

Ясно: а подать сюди раба божого! Я нічого такого за собою не знаю, іду — гріхи собі видумую. Замполіт, наш таки ж земляк, сердитий:

— Матрос такий-то? Сідай, не стирчи, це наказ. Служиш непогано, книжки читаєш, у стінгазету пишеш, а чи знаєш, хто така Катя Маслова?

— Так точно! Героїня роману Льва Толстого "Воскресіння"!

— Не так офіційно. А хто вона така?

— Та хто? Професійна проститутка.

— Молодчина. А Кареніна Анна хто?

— Теж не свята, тільки з іншого твору. Зганьбила чоловіка, людину на той час прогресивну, зв'язалася з коханцем...

Замполіт гримнув кулаком по столу.

— То що ж ти, сякий-такий-перетакий сину, собі думаєш? Великий письменник, класик світової літератури, можна сказати, геній людства про всілякий непотріб товстезні романи писав, а ти до рідної матері на коротенького листа не спроможешся?!

— Та... Самі знаєте, служба в нас — суцільні таємниці.

— Старенькій військові таємниці ні до чого. Ось папір, ручка, пиши: "Здрастуйте, люба ненько! Кланяється вам син Петро. Я живий, здоровий, чого і вам бажаю. Привіт тітці Марії, дяді Васі... " Перерахуй родичів, сусідів, знайомих — нікого не пропускай.

Я взявся перераховувати. Набралося на сторінку.

— Ось бачиш!.. — сказав замполіт. — Розжовувати не треба?

— Так точно! Більше не повториться.

З того часу, куди б не кидала мене доля, приклад класика і живе слово замполіта, завжди зі мною. Мама не дадуть збрехати. Скільки я через неї рідним, сусідам і знайомим привітів попередавав!

Володимир ШКВАРЧУК.

м. Чернігів.

ДЕРЕВ'ЯНКИ

Як усе змінилося! Те, що зовсім недавно називалось егоїзмом, безпринципністю, нахабством, безцеремонністю і підлістю, тепер називають «умінням жити».

Українці! Не економте на собі – за вас це уже зробила держава.

На дорогах сьогодні таке-е-е твориться! Страшно права купувати!

Чим ближче живе бабуся, тим опецькуватіші онуки.

Сови – це дуже мудрі птахи. Ви коли-небудь бачили, щоб сови брали кредит?

Насправді головна в родині дружина. А якщо чоловік вважає, що він головний, то дружина ще й розумна.

Зібрав Остап МИХАЙЛОВИЧ.

м. Київ.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

– Чого так плачеш, чого побиваєшся?
– Та... їстоньки ж хочеться!

Флоріан БОДНАР

Відповідає наше раді-О!

– Хто такі збоченці?
– Ті, що п'ють із бочки.

– Яка це – музикальна ковбаса?
– Соль-ля-мі.

– Чому у нас крадуть більше, ніж в Америці?
– Коли в Америці день, у нас – ніч.

– Яка роль чоловіка і жінки в сім'ї?
– Жінка роль грає , а чоловік – виконує.

Микола КАПУСТА

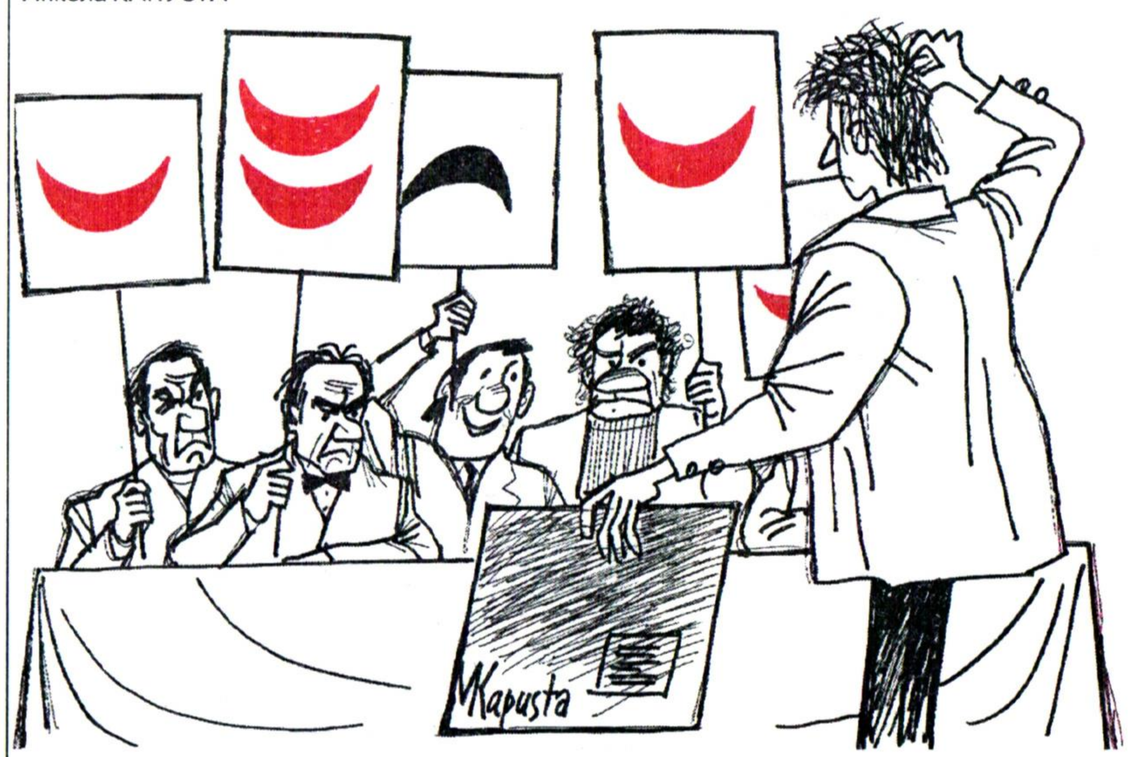

Конкурс карикатур.

Володимир АДАМОВИЧ

Хвилі сміху — на березі Нобеля

На березі чарівного поліського озера Нобель, в однойменному селі, що в Зарічненському районі Рівненщини, відбувся VII Всеукраїнський фестиваль гумору «Лауреат Нобельської премії» за участю відомих і молодих майстрів дотепного слова, веселого малюнка, жартівливої пісні і запального танцю.

Понад п'ять годин хвилі сміху котилися берегами Нобеля. Це глядачі так дякували Василеві Довжику, Юрію Березі, Василеві Титечку, Миколі Кащуку, Михайлові Степанюку, Іванові Чернецькому, Іванові Кидруку, Олегові Потураю, Олександрові Царуку, Миколі Базіву та іншим учасникам свята.

Дипломи «Лауреат Нобельської премії» та грошові винагороди сьомого фестивалю отримали письменники Іван Чернецький із м. Луцька, Іван Кидрук із Рівного, художник-карикатурист зі Здолбунова Віктор Голуб, пересмішники Микола Базів із Тернопілля та Володимир Герус із Переяслава-Хмельницького, окремі гурти та дуети, серед яких були і юні артисти. Переможці ж конкурсу на кращий курінь серед сільських рад теж поділи призам. За перше місце їм вручили барана, за друге підсунули порося, за третє пригнали гусака!

Учасники фестивалю висловили сподівання, що попри всі труднощі, «Лауреат Нобельської премії» не зупинятиме своєї ходи. Адже про нього вже знають не лише в Україні.

Юрій БЕРЕЗА,
спец. кор. «Перця».

м. Рівне.

Публікуємо кілька карикатур новоспеченого «Нобелянта» Віктора ГОЛУБА.

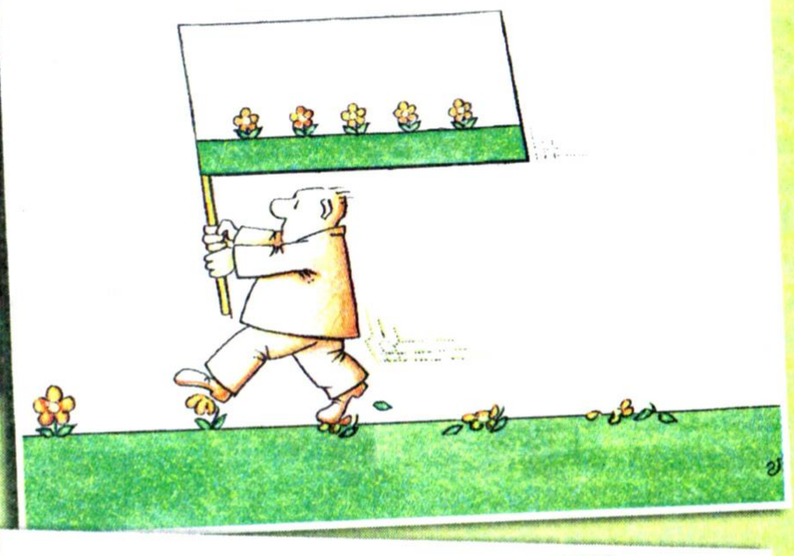

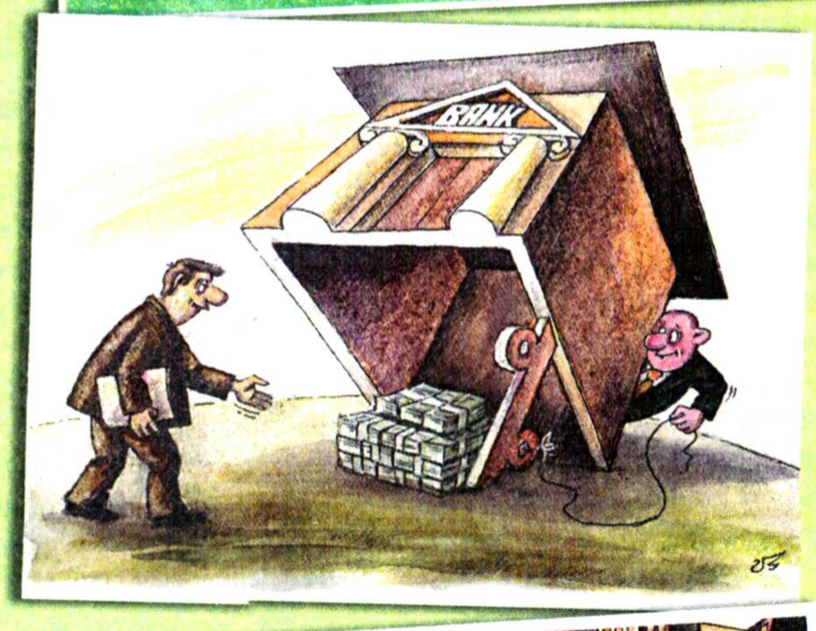

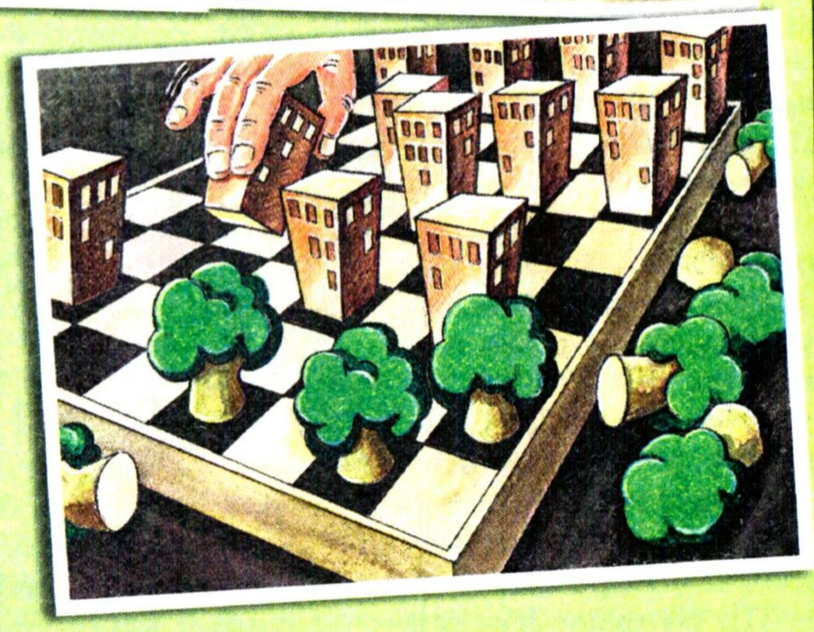

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

***БАЗИЛІК** – склад медпрепаратів.*

***ПЛАТАН** – касир.*

Андрій КОРЧИНСЬКИЙ.
м. Кодима на Одещині.

***КУКУРУДЗА** – зозулине поле.*

***КОНКУРС** – курси для вершників.*

***КОКОН** – куряче яйце.*

***ГАРМАТА** – вдале закінчення шахової партії.*

***РЕВЮ** – ревнощі.*

***РОТОР** – командир роти.*

***СИЛОС** – силач.*

Василь МОМОТЮК.
с. Росошани на Буковині.

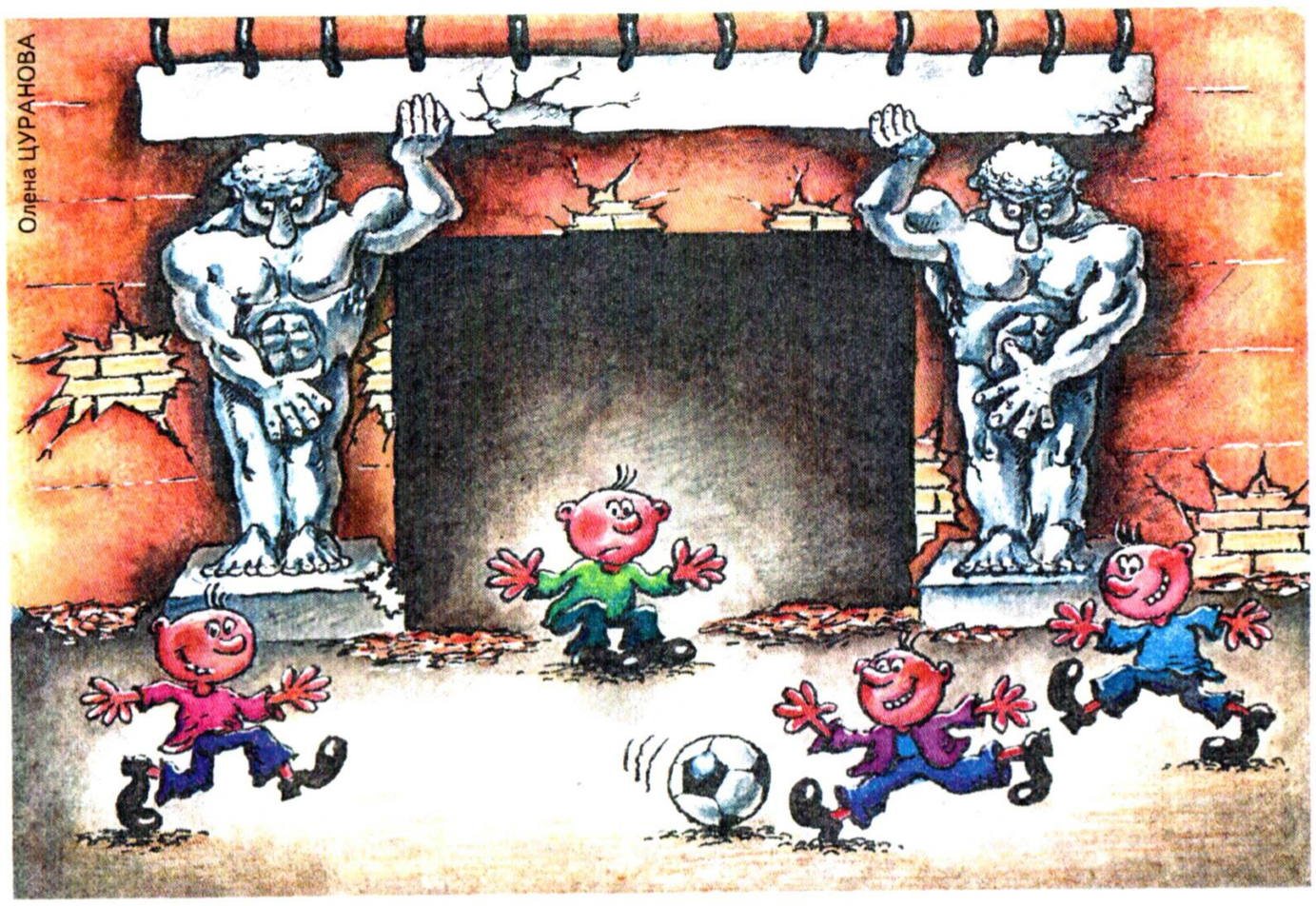

ОПИСКИ САМОПИСКИ

ДОПІКУН СТАРЕНЬКИХ.
ЦУПЕР ЦНА.

Анатолій ОБРИНЬБА.
с. Тури на Полтавщині.

ОСТАННІ ХВАЛИНИ.
НЕ КОЖНА ПЕТИЦЯ ДОЛЕТИТЬ ДО СЕРЕДИНИ ДНІПРА.
ВАМ І КВАРТИ В РУКИ.

Б. ФЛОРІАН.
м. Чернівці.

ДОЇШНИК.
НЕВБЛАГАРНА.
МОРОКОПРОДУКТИ.
ЦЛЕСПЛЯМОВАНА.

Віктор ІГНАТЕНКО.
м. Прилуки.

Сторінка для дітей

ЧИТАЛЬНЯ

Зайчаткова казочка

Бігло лісом сіреньке Зайчатко.

Стриб-скік! Стриб-скік!

Гульк, а на стежці лежить... казочка. Точніше, книжка з казкою.

Перегорнуло Зайчатко сторінку. Ой, як сподобались йому малюнки! І червона морквинка, і білий Кролик, і веселий Їжачок. І написана казочка була великими літерами. Тільки Зайчатко все одно читати не вміло.

Взяло воно казочку під пахву, скаче лісом і думає: «Якби мені знайти когонебудь, хто читати вміє. Це, мабуть, дуже цікава казочка!»

Тільки подумало так Зайчатко – назустріч Лисиця.

– Добридень, Зайчику! Що в тебе за книжка? – питає.

– Це казка, тітонько Лисице! Ось які малюнки гарні! Почитайте, будь-ласка, а я послухаю!

– Добре, Зайчику! – погодилась Лисиця.

На пеньок сіла, книжку розкрила, лапою по рядках водить:

– Жили-були Дідусь та Бабуся. І була в них Курочка. Несла вона смачні яєчка, а ще смачнішою була сама Курочка.

– Ні, тітонько Лисице, – перебило Зайчатко. – Ви не так читаєте. Тут намальована морквинка, білий Кролик і веселий Їжачок.

– Ти бач, Зайчисько нікчемний! – образилась Лисиця. – Мені, Лисиці, віри не йме! Ану тікай, поки цілий!

І книжку на землю кинула.

Підняло Зайчатко книжку, далі пострибало. А на

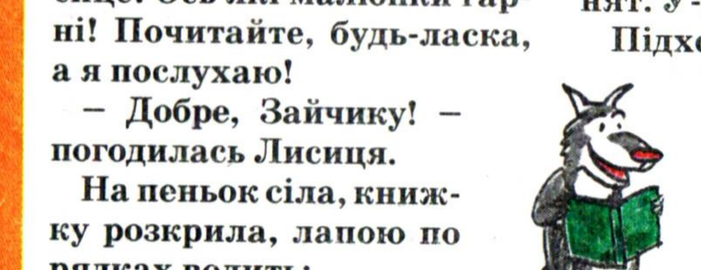

дорозі – Сірий Вовк, хазяїн того лісу.

– Добридень, дядьку Вовче! – привіталося Зайчатко і книжечку простягнуло.

– Добридень, косоокий! – відповідає Вовк, а сам дивується: – Навіщо мені твоя книжка?

– А ви почитайте, дядьку! – прохає Зайчатко. – Це, мабуть, цікава казочка.

– Казочка? – перепитав Вовк. – Ну гаразд, косоокий, можна й – ха-ха! – почитати...

Розкрив книжку, до очей підніс. Подумав і каже басом:

– Жила-була Бабуся. І було в неї сіреньке Козеня. Смачне-пресмачне...

Зайчатко послухало трохи Вовчу казку, а далі й зазирнуло в розкриту книжечку. Зазирнуло та з дива аж лапками сплеснуло:

– Дядьку Вовче, ви ж читати не вмієте. У вас малюнки в книжечці догори ногами!

– У-у-у! – розсердився Вовк і шпурнув книжку далеко в кущі. – Забирайся, а то з'їм. Дивись-но, читати, каже, не вмію! Все одно всі казки – про смачних Козенят. У-у-у!

Підхопило бідне Зайчатко свою книжечку і побігло, не бачачи перед собою дороги. З переляку очі в нього ще більше перекосилися, і не помітило Зайчатко, як опинилось на руках у Хлопчика, що в лісі гриби збирав.

– Заспокойся, Зайченятко, заспокойся, сіреньке! – сказав Хлопчик ласкаво і погладив Зайча. – Хто скривдив тебе? А це що, казочка? Які малюнки цікаві! Нумо, почитаємо її!

І прочитав Хлопчик сірому Зайчаткові казочку, що була у книжці, – про білого Кролика і веселого Їжачка.

– А тепер, Зайчику, тобі пора до мами, – сказав Хлопчик і простягнув йому казочку. – Рости скоріше, вступай до лісової школи і теж навчися читати.

– Неодмінно! – сказало Зайчатко.

І в зелених кущах майнув його смішний хвостик. От і все.

Юрій ЯРМИШ.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

НАШ МУЛЬТИК

ДІТИ ВИРОСЛИ ЗА ЛІТО

Дивувалися ліси:
– Де поділися вівси?
– А вони зими злякалися
І в комори заховалися.

Дивувалися гаї:
– Де поділись солов'ї?
– Солов'ям птахи довірили
Відчинити браму вирію.

Дивувалась наша хата:
– Де поділись ластів'ята?
– А вони з дротів знялися
І за море подалися.

– А куди ж це, як на свято,
Гарно вбралися малята?
– Діти виросли за літо,
Понесли до школи квіти.

Анатолій КАЧАН.

☆ СКАНВОРД ☆ СКАНВОРД ☆ СКАНВОРД ☆

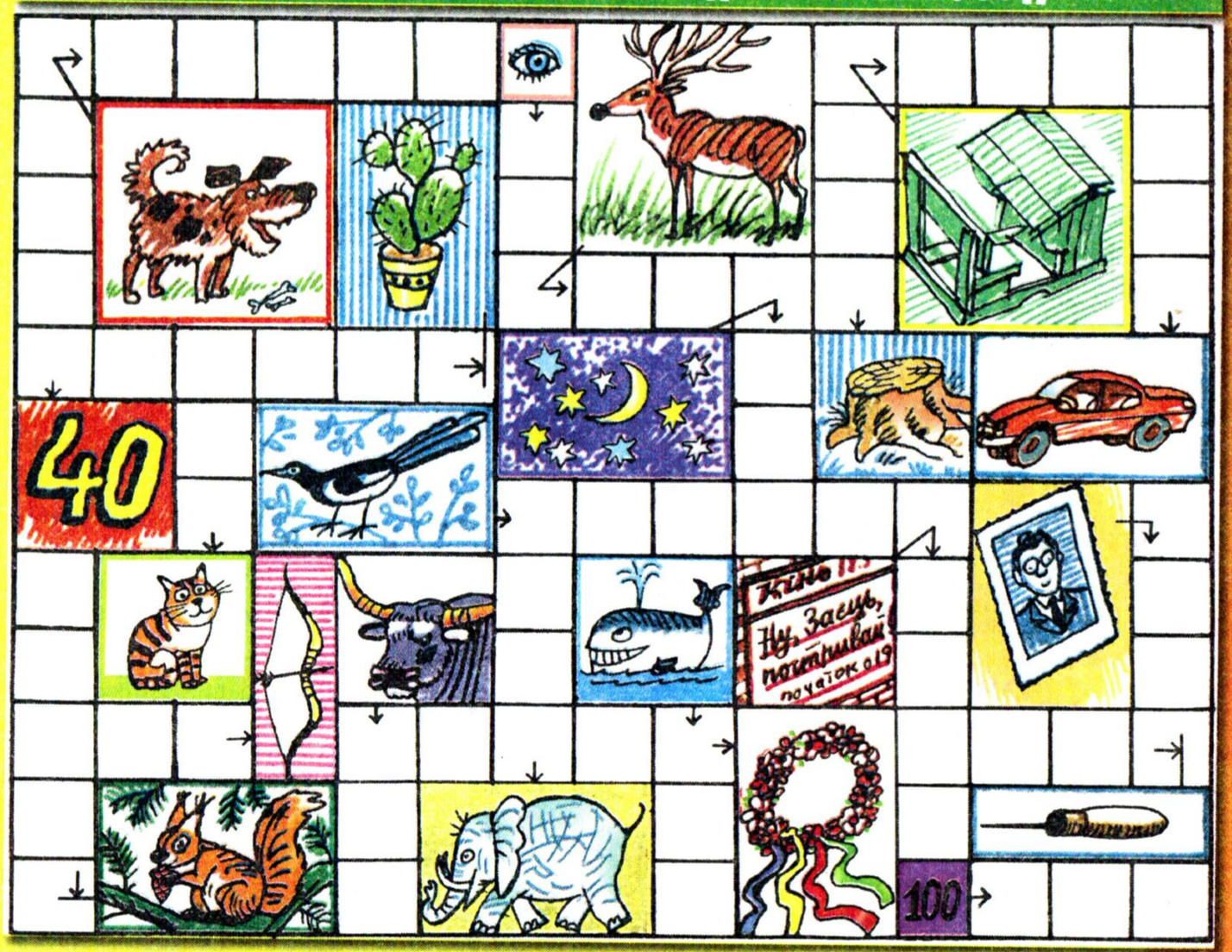

ГАРНИЙ БУКВАР

Летіла Ворона через подвір'я
І гучно кричала:
– Кар-р-р! Кар-р-р!
І раптом з воронячим пір'ям
Упав на обору Буквар.
Придибала Качечка до Букваря
І прочитала тихенько:
– Кря-кря.
А Курочка каже:
– Ти читаєш не так,
Голосно треба:
– Куд-ку-дак!

Підійшла Корова:
– Ця книга кому? –
І заревіла: – Му-у-у!
А Льоха зітхнула: – Рох-рох...
Цю книгу треба читати утрьох.

Тепер на оборі з ранку до ночі
Крякають, мукають і гелгочать.
Спасибі Вороні за книгу таку...
– Кря-кря!
– Рох-рох!
– Кукуріку!

Іван САВЛЮК.

с. Пісочин на Харківщині.

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

Завдання із "Перця" № 7.

Є такий анекдот: «Чоловік пізно повертається додому з пивбару. Розлючена дружина зустрічає його на порозі і гнівно кидає: «Вибирай: або я, або пиво!!!» На що захмелілий чоловік, трохи подумавши, відповідає: «А с-с-скільки п-п-пива?»

На карикатурі Олега Гуцола («Перець» № 7) до пива додався ще й футбол. Художник намалював чоловіка, котрий сидить перед телевізором і дивиться матч. Живіт – як барило. А біля крісла кілька банок пива. Жінка, сплеснувши руками, щось йому говорить... А чоловік щось відповідає.

Який між ними відбувається діалог, мали придумати читачі. Й придумали... Найкращі, на думку журі, надіслали – **Володимир ЧУНИК із м. Нікополя Дніпропетровської області:**

– Боже! Юрасю, який у тебе великий живіт!

– Ну то й що, що великий?! Зате не силіконовий;

Василь КОЖУХАР із смт Липова Долина на Сумщині :

– Любий, а не тріснеш?!

– Не хвилюйся, Галю, до закінчення матчу залишилося три хвилини...

та **подружжя САВЧЕНКІВ із м. Києва –**

– Ти б, Грицю, краще спортом зайнявся...

– А хіба, Іринко, футбол – це не спорт?!

Вітаємо!

А тепер чергове завдання: придумайте підпис до малюнка Юрія Опекана.

На переможців чекають призи!

БУДЬМО ЗДОРОВІ!

Анатолій ГАЙНО

– Зразу видно, що курортний сезон скінчився!..

Олег ГУЦОЛ

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Олександр КОНОВАЛЕНКО

Анатолій ВАСИЛЕНКО

– Бачу, моргу також виживати треба...

Іван САВЛЮК

– Думаєш, лікар саме таку ложку вважає столовою?

Усячина

ВИБІР

Славнозвісному англійському акторові Лоренсу Олів'є запропонували балотуватися в парламент. Він відказав:

– Вважаю за краще на сцені зображати великих людей, ніж у парламенті представляти глупаків.

ПЕРШІ ВРАЖЕННЯ

Журналіст спитав Уінстона Черчіля:

– Що ви відчули, коли вперше пройшли в парламент?

– Здивування, що потрапив у нього.

– А яке було ваше враження від сесії парламенту?

– Здивувався, як інші потрапили в нього.

Страшне перо не в гусака...

«Прошу видати мені для дослідів 100-200 грамів спирту. А краще – півлітра...»

(Із заявки працівника біологічної лабораторії).

«Дорога редакціє! Мені уже 80 годів. Бібліотеки в нас у селі нема. Пришліть мені яку-небудь книжку. Бо в нас із книжок залишився тільки «Буквар», який мені читає дід щовечора перед сном...»

(Із листа до редакції).

«Прошу негайно уключить отопленіє! Бо мій сусід за стіною всю ніч од холода цокотить зубами і не дає мені спати. Зуби у нього із нержавєющої сталі, а холод собачий!»

(Зі скарги в ЖЕК).

Надіслала Оксана СОЛОД.
м. Чернігів.

ВІДПОВІДІ НА СКАНВОРД, НАДРУКОВАНИЙ У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ "ПЕРЧЕНЯ"

С	О	Б	А	К	А	■	■	П	А	Р	Т	А
О	■	■	■	■	О	■	■	Е	■	■	■	В
Р	■	■	■	■	К	■	■	Н	■	■	■	Т
О	■	■	■	■	О	Л	Е	Н	Ь	■	■	О
К	А	К	Т	У	С	■	■	Е	■	■	■	■
■	■	І	■	■	■	■	■	Б	■	■	■	■
■	■	Т	■	■	С	О	Р	О	К	А	■	Ф
Б	■	■	■	■	Л	■	■	Ф	■	■	О	О
І	■	■	■	■	О	■	■	І	■	■	Т	Т
Л	У	К	■	В	І	Н	О	К	■	Ш	И	Л	О
К	■	■	І	■	■	■	И	■	А	■	■	■
А	■	■	Л	■	■	■	Т	■	■	С	Т	О

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, ЯКИЙ УМІЩЕНО У «ПЕРЦІ» № 8

По горизонталі: 3. Крим. 4. Ярмо. 8. Фреска. 10. Москва. 12. «Жорна». 13. Слово. 14. Егіда. 15. Брова. 17. Сатира. 18. Студія. 21. «Собор». 23. Гумор. 24. «Інтер». 25. Тарас. 27. Пальма. 28. Майдан. 29. Сват. 30. Кляп.

По вертикалі: 1.Тираж. 2. Брама. 5. Краля. 6. Херсон. 7. Гвідо. 9. Севастополь. 11. Сагайдачний. 15. Борис. 16. Автор. 19. Обарів. 20. Дудар. 22. Ледар . 25. «Талан». 26. Сміла.

Іноземний гумор

— Зачекайте хвилинку, юначе, вона саме виходить із ванни.

ТЕПЕР

Господиня зустріла на вулиці свою колишню прислугу.

– Сподіваюся, що тепер працюєш за більші гроші.

– О ні, пані. Тепер працюю без грошей.

– Як то так?

– Вийшла заміж.

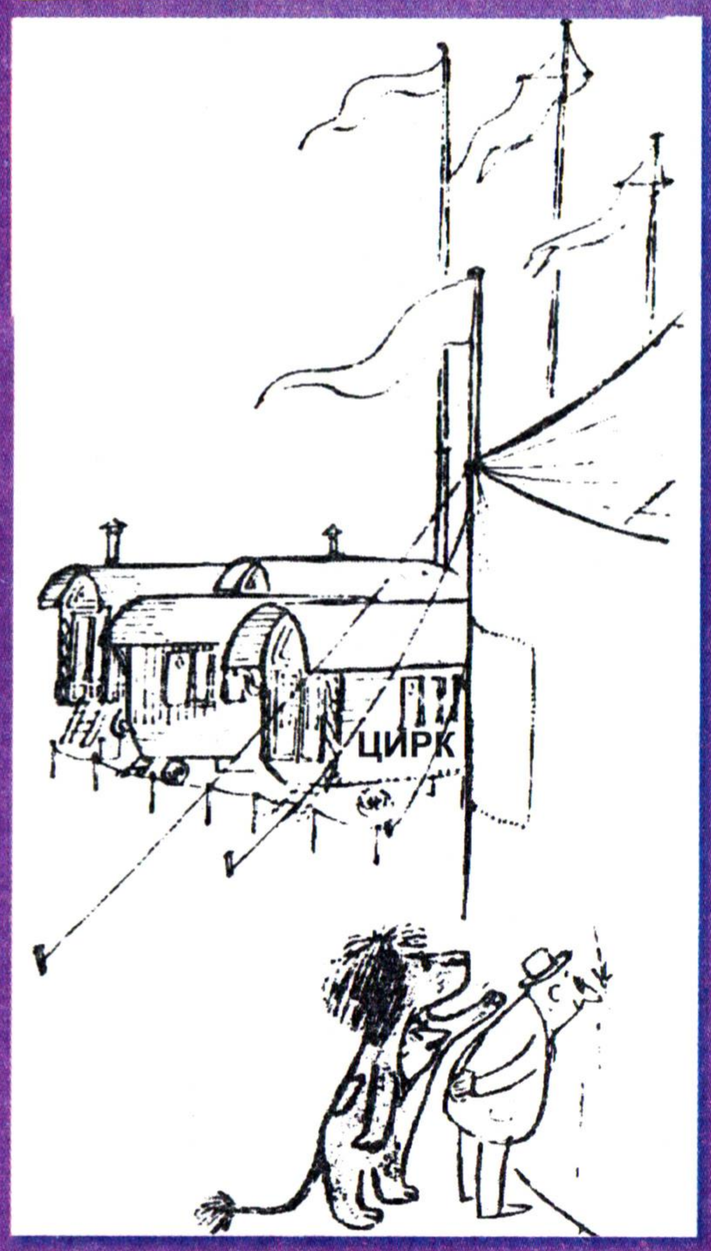

Славко ПЕРГОЛ

ВЕЛИКЕ ВИКРАДЕННЯ

У кабінеті прем'єра задзвонив телефон. Той подумав, що знов треба відкривати якусь конференцію, чи що дружина знов хоче нагадати йому, щоб не переїдав.

— Викрали директора Національного банку, міністра фінансів і міністра економіки, — доповіла з сусідньої кімнати секретарка.

— Я завжди попереджав, що з ними щось станеться, якщо в робочий час будуть ходити в буфет! — вигукнув розлючений прем'єр і зателефонував на телебачення: зажадав зробити спеціальне повідомлення.

— Пані й панове! — схвильовано сказав прем'єр. — Тільки що мені надійшла одна драматична звістка: викрали директор Національного банку, міністра фінансів та міністра економіки. Ми припускаємо, хто це зробив, і вживаємо заходів для їхнього порятунку. Щиро прошу вас: не тривожтеся!

Люди й не стривожилися, бо в дообідній час не дивляться телевізорів. Подію було широко подано в обідніх випусках газет.

Жіноцтво із житлових блоків узялося коментувати: у чоловіків є багато способів дременути од своєї дружини. Оборот у кав'ярнях потроївся. На вулицях люди обговорювали суму викупу, яку можуть заправити злочинці.

— Якщо заручники взагалі ще живі! — мудрували деякі.

— Жаль! — казав хтось, бо, як на нього, у такому разі управителям не буде на кого списати вину за свій провал. Потім прикидав, що невдовзі призначать нових міністрів.

Одна компанія, ходячи від корчми до корчми і наливаючись ракією, в один голос твердили, що це й мало статися із тими трьома, бо люди уже по горло ситі їхньою недолугістю. «Можна тільки радіти, — кричали вони, — що врешті-решт хтось розправиться з ними!» Перехожі озиралися, не знаючи, як реагувати.

Надвечір прем'єр у спеціальній заяві знову сказав, що все йде так, як і передбачалося, і він сподівається, що незабаром зможе повідомити своїм співвітчизникам і про щасливе звільнення заручників. Нове лише те, що викрадачі вимагають викуп у сто мільйонів. Але в даний час стільки грошей у державній казні нема. Тому він звертається до громадян, аби кожен дав скільки може. От він зразу ж продав одну із своїх дач і зробив перший внесок для спеціального комітету зі звільнення викрадених.

Наступного дня після полудня, коли все й далі йшло за планом і було лише чотири інкасатори із розладнаною через збір добровільних пожертв нервовою системою, з столиці неочікувано надійшов нелегальний клич: людей закликали робити свої грошові внески на шифровану адресу — спеціальна команда хотіла вручити їх викрадачам.

Знялася буча серед населення.

Наступного дня нелегали повідомили, що вже надійшло багато грошей. Тож із викрадачами порозумілися: зійшлися на 150 мільйонах, якщо викрадуть і прем'єра. І по полудні за-

Місто на Вінниччині	Родич куртки	Оленячий мох	Город для кавунів та динь	Змія	Роздайся ..., жаба лізе	Об'єкт філателії
Судно для перевезення вантажів	Трон	Річка в Німеччині	Знаряддя у важкій атлетиці	Український футбольний клуб	Німецький письменник, автор роману "Три товариші"	

ступник прем'єра у спеціальній заяві повідомив, що той теж уже викрадений. По тому, зарум'янившись, сказав, що викрадачам запропоновано звільнити міністрів, бо державна робота буксує, і натомість за 500 мільйонів викрасти все населення.

Увечері заяву зробив заступник міністра інформації, позаяк усі міністри уже були викрадені на викуп у один мільярд.

Люди вже не ходили на роботу. Збиралися і чекали — що буде.

Наступного, третього тобто, дня на екранах з'явився помічник заступника міністра інформації і повідомив, що пана заступника міністра теж викрали. Явно дійшла черга до нижчих чинів. Помічник заступника міністра захлипав і прилюдно попрощався з дружиною та дітьми.

Усі очікували нових закликів, оскільки газети, радіо і телебачення нічого не повідомляли про викрадених і гроші.

Країну огорнула якась непевність...

А увечері ведучий телебачення неочікувано сповістив, що Рада міністрів звільнена, і від її імені подякував громадськості.

У цей час, оточений своїми міністрами, прем'єр уже сидів у кінці довгого стола і аж ніяк не скидався на такого, що був викраденим.

— Панове! — урочисто сказав він. — У ці дні мені було зовсім не легко поєднувати функції прем'єра і шефа викрадачів. Але в результаті цього ми зібрали понад мільярд двісті мільйонів. Це свідчить про те, що наш труд винагороджено. Отож цього року у нас не буде жодних проблем із державним бюджетом!

Переклад зі словенської.

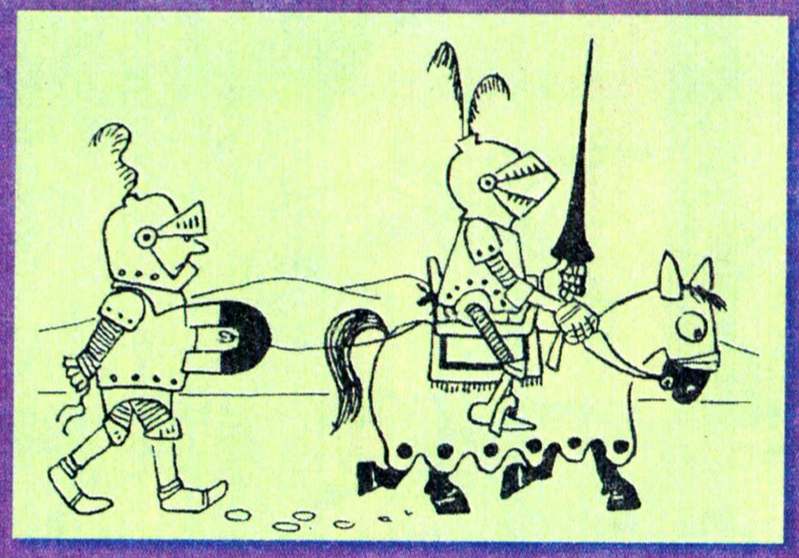

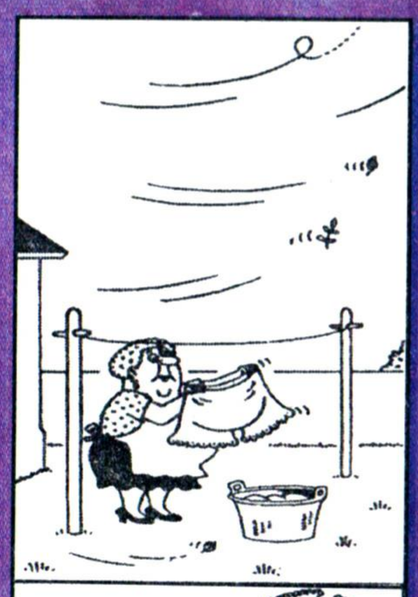

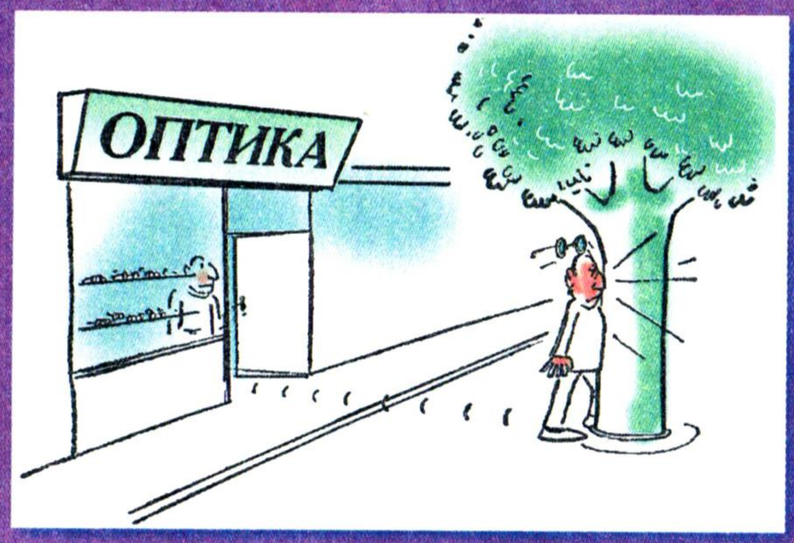

УСЕ-ТАКИ

Молодик прийшов до батька коханої дівчини.

– Сер, я хотів би одружитися з вашою дочкою

– А ви говорили з моєю дружиною?

– Так, сер. Але, якщо не заперечуєте, я все-таки віддав би перевагу вашій дочці.

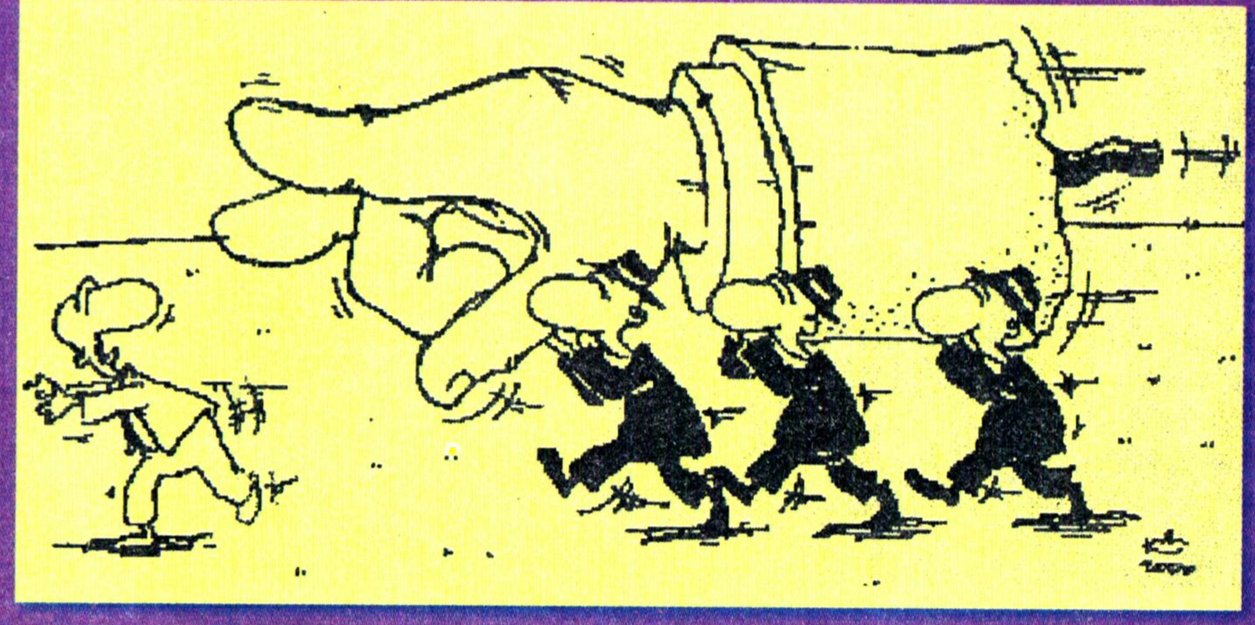

НАЖИВКА

Зустрічаються два письменники.

– Привіт Джеку! Як справи?

– Добре. За один тиждень продав весь тираж своєї нової книжки.

– Як?

– Дав у газету оголошення: «Молодий і вродливий син мільярдера із задоволенням познайомився би з дівчиною, яка мала б чесноти героїні роману «Кривава сльоза» Джека Сміта.

ПЕРЕЦЬ № 9 (1649)

Головний редактор Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія: Анатолій ВАСИЛЕНКО, Юрій ІЩЕНКО, Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ (відповідальний секретар).

Засновник: Державне видавництво «Преса України».

Зареєстровано Державним комітетом телебачення і радіомовлення України. Свідоцтво КВ № 10334 від 30.08.2005 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера та вказати дату народження і домашню адресу.

Здано до набору 23.09.2013. Підписано до друку 03.10.2013. Формат 70x108/8. Папір офсетний № 1. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 6650 прим. Зам. 0110309. Ціна договірна.

Видається з квітня 1922 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефоном: 454-81-13.

Електронна адреса: zhurnal.perets@gmail.com

Для телеграм: Київ Перець.

Видавництво «Преса України», 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393

16 сторінка

Данило КУЗНЄЦОВ

Василь ФЛЬОРКО

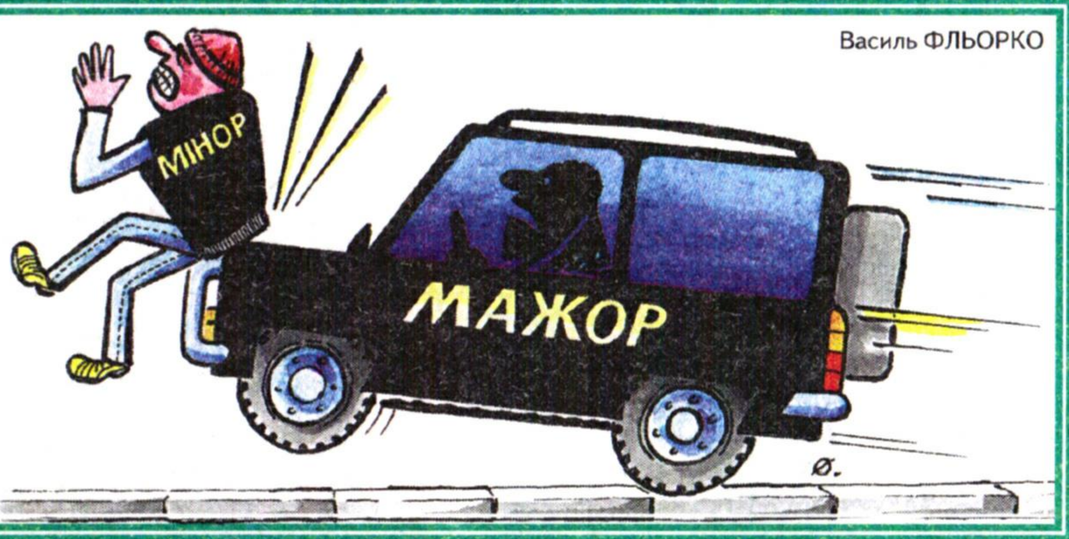

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— О, таки щось витрусили в Семена! А казав, що ні грама нема.

Володимир АДАМОВИЧ

— Знайшов ерогенну зону своєї жінки. Вона в моєму гаманці.

Олег ГУЦОЛ

Олександр КОНОВАЛЕНКО

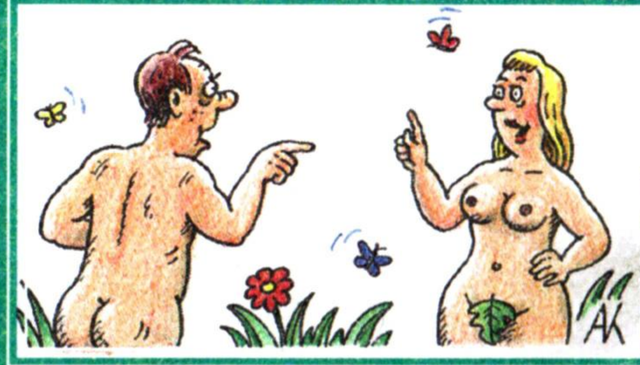

— Я заради тебе позбувся ребра!
— А я заради тонкої талії — двох!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

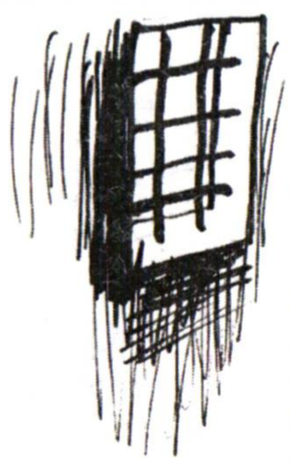

— А куди ти вчора відлучався?

— Син у перший клас ішов, у дружини день народження був. Ну хіба я міг тут усидіти?!

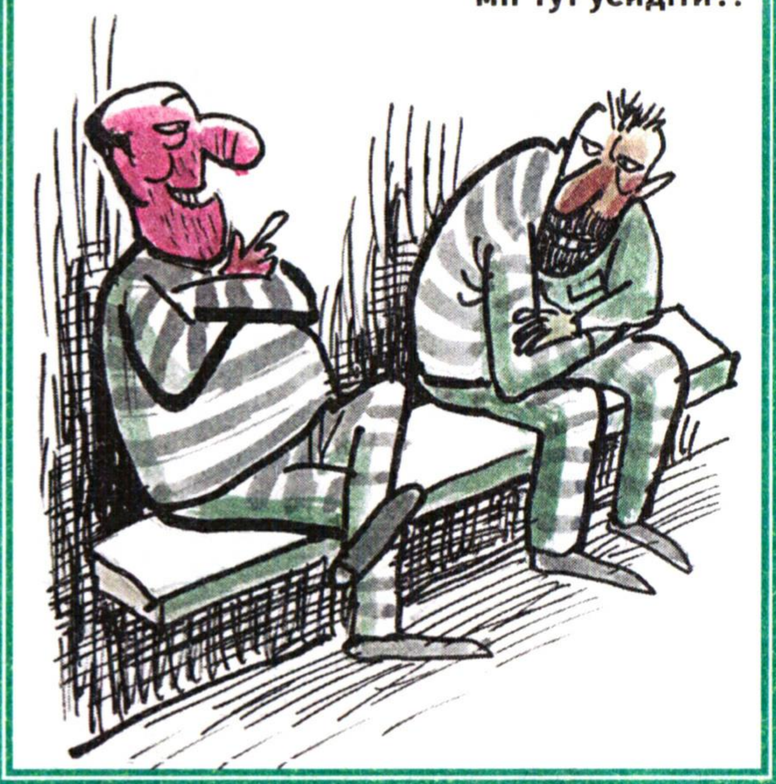

Олена ЦУРАНОВА

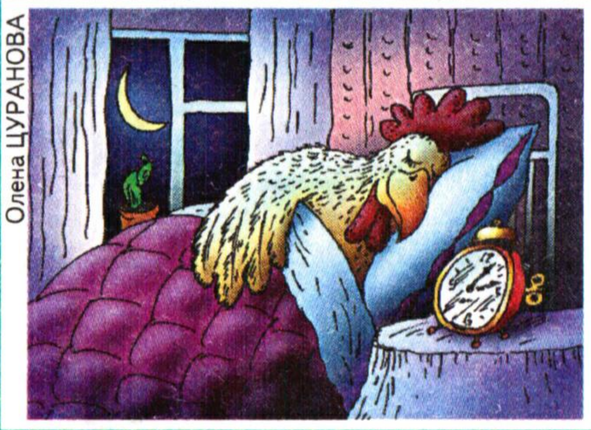

Сергій ФЕДЬКО

Олег СМАЛЬ

Василь ФЛЬОРКО

4 820012 960675 09

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

ТИМ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ», НАГАДУЄМО:
ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ.
ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ.
ІНДЕКС 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам.

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!